

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1803

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

EDWARD SUMMITT

John Smith
of the County of ... State of ...
do hereby certify that the within and foregoing is a true and correct copy of the original of the same as the same appears from the records of the said County of ... State of ...

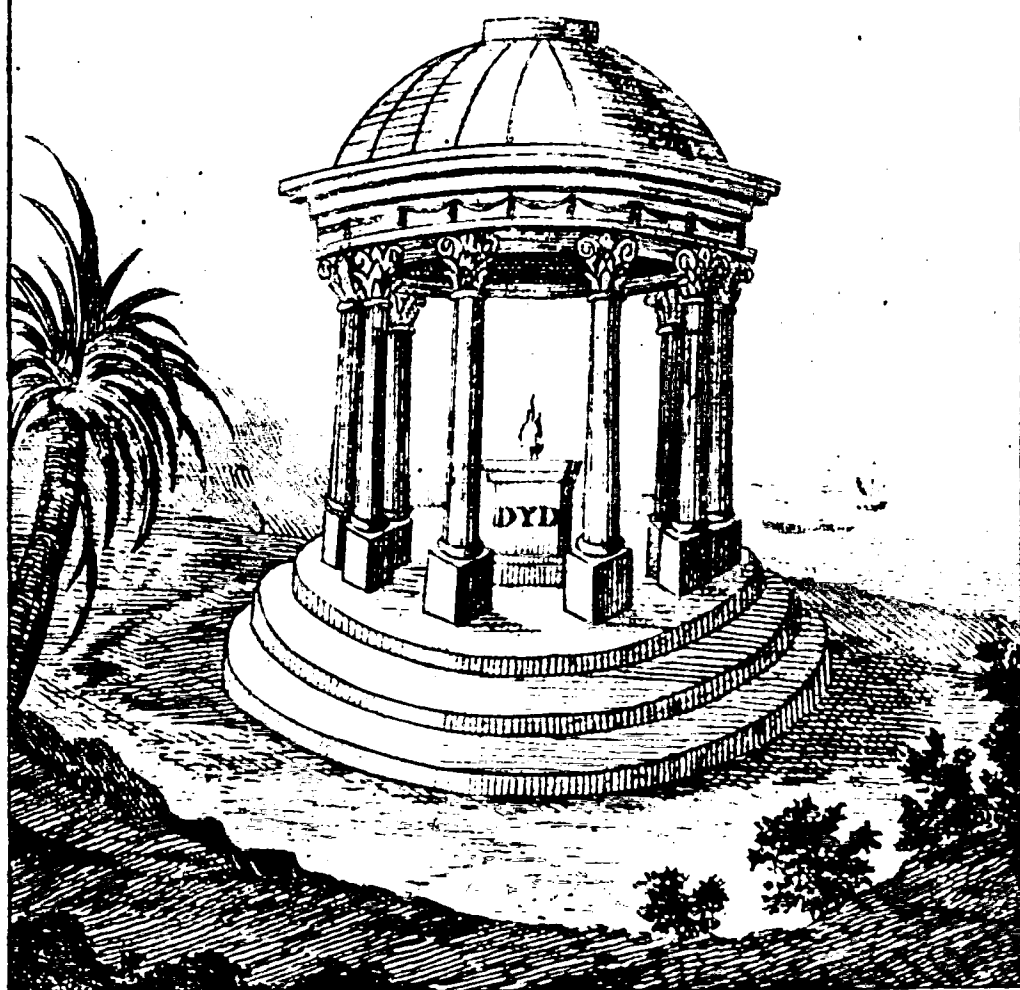
Witness my hand and seal this ... day of ... 18...

NYTAARSGAVE

1803

*Samlet og udgivet
af
Hofboghandler Simon Poulsen
trykt hos Breinholt.*

Paa Udgiverens Forlag.

Ode til Harmonien.

Iffun den, som med indviet Nie
 Ved det Ypperste paa Jorden hang;
Iffun den, som sig til Lysets Høie,
 Gudernes henrykte Gæst, opsvang; --

Iffun den Dig værdig synge lærte,
 Himmels og Jordens Dronning, Dig!
I hvis stille Barm og reene Hierte
 H a r m o n i e, Dit Billed' fænkede sig.

Hør da jeg, skiondt end ei Dine Love
 Jevnede hvert Oprør i mit Bryst,
 Hør da jeg, Guddommelige! vove
 Dig at synge med vanhellig Røst?

O tillad, tillad min Aand at sanke
 Træk af Din tilbedte Herlighed!
 Da maaſee Dit Billed' i min Tanke
 Derfra synt er i mit Hierte ned.

Dristigt da jeg nærmer mig Dit Sæde —
 Ah! men Du er Alt, og Alt er Dig:
 Liv og Skionhed, Sandhed, Dyd og Glæde,
 Et Dit Billed' alle danne sig.

Førend Formløshedens Oprør hviled',
 Underkæftet Hensigts Lov og Bud,
 Læge Du ved Kronions Barm og smiled',
 Hans guddommelige, favre Brud.

Snart

Snart Du ham en Søn*, hans Billed', skienked'
 Som i sit uendelige Smil
 Liv og Lust udstraalende, nedsænked'
 Dybt i Chaos's vilde Barm sin Pilt**.

See! da hang fra Zeus-Kronions Trone,
 Verden tryk i Loves Kirde hang,
 Og Naturen med sin Liljekrone.
 Smilende, som af en Drøm, opsprang.

O Kronions favre Brud! da bredte
 Din Mærværelse sig herlig ud
 Gienem det umaalte Rum og ledte
 Tidens Strøm ved arionist Gud;

U 2

Og

* Eros eller den himmelske Amor.

** Efter en orpheisk allegorisk Fiction eller
 Mythe, blev Verden frembragt paa den-
 ne Maade.

Dg til afmaalt Orden, Id og Glæde,
 Fra Din Mage giennem Væsners Hær
 Virrede nu Din Accordefiæde:
 Verden, Styrende! Din Lyra er.

Stjernerne, i stadig oploft Brimmel,
 Ved Din vilse Rhythmus styrede,
 Dreie sig i henrykt, holden Svimmel
 Om Din salige Nærværelse.

Skiondt i Labyrinth af Cyclolder
 Reglen synes at forvilde sig,
 Dog i Samdragt Sphærestæren glider:
 Himlen, Harmonie! afbilder Dig.

Nærmere, Du i ulige Skaaler
 Veier Dag og Nat for denne Jord,
 Hvor det Skionnes og det Gedes Straaler
 Til Naturens Krands sig sammensnoer.

Baar og Høst i Narets Kredsløb dandser;
 Havets Varm, ved Love styret, staaer;
 Livet sig ved Dødens Side frandser;
 Dyd og Fryd i evigt Slægtskab staaer.

Dybt: hvor sig Metaller's Spirer dølger,
Dybt fra den lovlydende Chryskal,
Gienneim Rodens Foktre, Væsners Folge
Op til Helten i Fornuftens Kald:

Overalt jeg Dine Aftryk finder
 Harmonie, skiondt giennem Sandfers Evis,
 Overalt det Enkelte sig binder
 Og dets Sammenhæng fremstiller Dig.

Ehi med Skionhed, Sandhed, Dyd Du
frider,
O Kronions Brud! ved Tidens Bred,
Medens Dit og Dines Villed' glider
I de fredelige Bølger ned.

Sig, hvo tæmmede de vilde Horder
 Som ved endende Kælle fættede,
 Paa de fede, thraciske Accorder
 Med forundret Belyst luttede?

Sig, hvo dalgte al den blide Bælde
 I Amphions' Røst og Strengeseeg,
 At med Smil fra de betvungne Fielde
 Vildest Flok i Ehebens Favn nedsteeg?

Og hvo lod tilbedet Gufa stige
 Med med Skrivt og Plov fra Solens Skib,
 Der at stifte Gæders blide Rige,
 Hver Barbaren aanded' Rov og Død?

Og hvo lagde Zeus-Kronions Vildest
 Rød i Phidias's forbauste Siel?
 Hvo som Gndens Ideal fremstilled
 Sig for Himmelmaleren Rafael?

Ah! hvo er, hvo er den Gud som træner
 Dybt i Digterns foretrukne Land?
 Den, som mellem Gelelser og Toner
 Anyttede det stærke Slægtsskabsbaand?

Du, som helst i Toner aabenbarer
 Himmelske! for os Dit Tryllerie,
 Al! maaskee fordi de ikke varer
 Og i dem Du svæver kun forbi;

Du, som under Skønheds Navn udbreder
 Rundtom Dit uendelige Smil,
 Og til Samfund, Kunst og Sæder leder
 I Fornuftens Tempelperiskil;

Du, o Harmonie! fortryller Jorden;
 Hvor Du er, der dvæler Fryd og Fred,
 Thi til Samklang med Din høie Orden
 Stemmer Du de vilde Hjerter ned.

Men hvad skuer jeg? Et andet Rige,
 Og saa underkaster Dine Bud,
 Hvor sig Drift og Villie forliige,
 Golder sig ved andre Love ud.

Stjernefare, læg Din Straalekrone
 Hylende, dybt for Fornuften ned!
 Hvad er Underne i Eterns Zone
 Imod Wanders høie Færd og Fred?

See! den falder, Sandsens qualme Skranke,
 Stovets høie, fangne Gæst er løst;
 Verdens Konge, den fribaarne Tanke,
 Sønlig ligger ved Kronions Bryst.

Her, & Harmonie! i Wanders Zoner
 Hvor ei Sandheds blide Dag gaaer ned,
 Og guddommelig Tilfredshed kroner
 Villiens og Driftens Eenighed;

Her,

Her, i Verdens Indre, Frihed holder
 I sin Skaberhaand det første Seed
 Af den lange Kiæde, som udfolder
 Sig fra Evighed til Evighed;

Her — men selv min lykkeligste Tanke
 Svimlende, paa Evnens Spidse staaer,
 Harmonie! — Fornuften har sin Skranke,
 Du Din Favn om Jord og Himmel staaer.

Schæff Staffeldt.

Til Harmonien.

Lilla sover — Harmonie,
 Kom med alt dit Trylserie!
 Kom fra Naphos og Cythere,
 Eller fra Diones Sphære!
 Din forelskte Sanger du
 Høre og belønne nu!

Kom i Colibriens Ryd
 Naar den nynner Vaar og Fryd!
 Kom i Sylfens spæde Toner
 Som hans vrede Brud forsoner!
 Rundtom Alting smeltes i
 Omhed, Elskov, Sympathie!

Kom

Kom i Følskharrens Klang!
 Kom i Kiælen Houriſſang!
 Hiin ved Søhørs Nande ſurre,
 Denne loffe, fluffe, furre:
 Luſt og Himmel, Hav og Jord
 Dirre indeni til Thor!

Kom, o Hierters Dronning, kom!
 Nærm dig Søvnens Helligdom!
 Villeder af Elſkøvs Glæde
 Gaac i din Accordeſiæde,
 Og ſaa ſagte, ſagtelig
 Rundt om Lilla ſanke ſig.

Ubegrebne Aneſſer,
 Gndigt Beemod, omt Begiær,
 Bange Krød og Kiælen Smerte
 Blande ſig i hændes Hierte,
 Til den Dümme ſavnet gad
 Af! hun veed ſelv ikke hvad.

Da i Drommeskiffelse
 Nærme sig mit Billede:
 Gødtforstræffet, hun det skue,
 Kinden staae i Purpurlue,
 Ah! men snart hun inderlig
 Elskende omfavne mig.

Men nu svinde Drom og Blund,
 I min Favn opvaagne hun:
 Hvis hun da ei løs sig river,
 Men med vaagen Omhed bliver,
 Da forst, Harmonie! til Len
 Hørte du din Sangers Bon.

Schack Staffeldt.

Englene i Hytten.

Blant Fielde Ethalina gaar
 Og stirrer giennem Taarer;
 I Vinden slagrer hendes Haar
 Og Torne Toden saarer:
 "Hvad seer du saa ængstelig her
 I Klippers Drk ved Aftnens Skjær?"

Saa raabte Hoidens farske Son,
 Et Havn af Kraft og Meie,
 Og hun, som dugfuld Rose stion,
 Med taareblandet Øje:
 "Mit Dindlingslam forvilded' sig,
 O Gud! jeg er utrøstelig."

Thi vild, o Yngling! dette Lam
 Var iisgraae Faders Glæde,
 Det stifted' ham og fulgte ham
 I Troeskabs skjønne Kirke:
 Nu seer han ad den vanke Bei
 Men Hiord og Datter seer han ei!"

"O skionne Moe! det være vil
 Forgaaes nu at lede:
 Sec! Dagen lukker Hjet til
 Og Fuglen søger Rede,
 Din Hiord og Hytte er du naaer,
 Min Hytte hiß paa Pynnten staaer."

"Din Hytte yndig staaer, men ei
 Dens Tærskel jeg betræder;
 Det ikke sommer sig, o nei!
 Mit Leie her jeg reder;
 Min Moder sagde tidt med Skygt:
 Fortrolighed og Mørke frygt."

"Men

"Men dog du maae tillade mig
 Her, under Himlens Bue,
 I Mørket at betrygge dig,
 Mens Farer rundt om true:
 Blodtørstig Styrke af sit Hiem
 I Fjeldets Indre sniger frem."

Saa siger han, og pludselig
 En Ilb af Krattet springer
 Og nærmer Ethalina sig,
 Da Hyrden Staven svinger
 Og som en Gud, med roligt Mod,
 Ham vældig knuser for sin Fod.

Men Blod af Heltens Side randt,
 Og Nat hans Dine dækked',
 Medlidende hun ham forbandt
 Og Viljehaanden rækked',
 Paa hende støttet, gif han froe
 Og haabesuld til trange Bøe.

Der

Der pleier hun, der troster hun
 Ham, som for hende bløder,
 Og vaager ved hans trygge Blund
 Og tidt hans Nie møder:
 Medlidenhed en Engel er
 Som svæver ned med dæmpet Skær:

En anden er Taknemlighed,
 Han staar for Herrens Gæde,
 Men naar med hiin han svæver ned,
 Er Elskov tidt tilstæde:
 Du Engel Elskov! som saa varm
 Høit ligger ved Gud Faders Barm.

Fra Leiet Hyrden læget sprang,
 Og Ethalina smiled',
 De sølte skionne Siæles Trang,
 I Nic, Nie hviled':
 Med dem de hulde Engle tre
 I uskylds Hytte dvælede.

"Jeg

"Jeg frelsed' dig, du frelsed' mig,
 Hinanden vi tilhøre,

O lad mig til din Fader dig
 Og saa tilbageføre!"

De ilede til hendes Hiem
 Og Oldingen velsigned' dem.

Schack Staffeldt.

~~~~~

B r y l l u p p e t.

~~~~~

Altvadero rev med Moie
 Sig af Melesinas Tavn,
 Svang beflemt sig paa den høie
 Ganger, som opsladlet stod.

Men med Jammerfrig den Dümme
 Kasted' sig for Hestens God,
 Holdt med Piljehaand dens Tømme
 Og sit Løste hulkede:

„Dag og Nat skal Sorg og Minde
 Være mine Gødsfende;
 Sol og Maane Dig skal finde
 Af! i Billed ved min Varm.

Thi for evig er jeg bunden
 Til Din Skiebne og til Dig:
 Saadan Troe er ikke funden,
 Evig Din i Liv og Død!"

Men han grov; hvad Melesina
 Lovede, dybt i sin Barm,
 Og drog bort til Palæstina
 For at vinde Himmelen.

Mørke Anelser omflorede
 Underveis hans kvalme Sind;
 Tiskold Barsel giennemboiede
 Som et Banesaar, hans Barm.

Melesina! See ham svinde
 Bort bag Fiernens Taageflor;
 See og græd og glem hans Minde,
 Thi saa lod dit Løfte jo.

Melesina! Gode Pige!

Trofasthed er Dvindens Dyd;
 Lad hans Billed' aldrig vige
 Af dit Hjertes reene Speil.

Tie, Madora! Falske Amme!

Edderfulde Glange, tie!
 Dine fædste Ord ei ramme
 Melesinas Junderste.

Salg Din Pleiedatters Hjerte

Ikke for det røde Guld,
 Som Mirosos Dig forærte
 For at friste Skyldfrihed.

Men den Riddersmand sig vilste:

Han var Tagostedens Pryd;
 Christ og Maur ham lige priiste
 For hans Skionhed og hans Mod.

Stier=

Stjerner's Skin er i hans Die,
 Morgenrøden paa hans Kind;
 Paa hans Mund, Begiær og Nøie
 Synes at foreene sig.

Helgenro'e hans Pande klæder,
 Mod og Styrke favne ham;
 Og hans Barm er fuld af Hæder,
 Og hans Arm og Gang er Hæld.

Kunsten paa hans Skjold ham malte
 Som han med den eene Haand
 Krandsse flettede og qualte
 Lever med den anden Haand.

Vend dit Nie, Melesina!
 Svøb dig i dit kudske Glor!
 Tænk, o tænk paa Palæstina
 Hvor maaskee din Ridder faldt!

Men hun flinter først og fluer,
 Ak! og fluer stedse hen,
 Til hun troeløs gloder, luer
 Og forglemmer hvad hun svor.

Og til Bryllup man indbyder
 Mange Riddre, fiern og nær;
 Tymbel og Guitarre lyder
 I den fulde Høitidsaal.

Erængfelen til Dands sig flætter,
 Spøg og Elskov fører an,
 Til man sig om Tafler sætter
 Og Pokalen gaaer omkring.

Hvad men det er for en Ridder
 Som i Sort, med Luft Riffir,
 Heit ved Brudeus Side sidder
 Og ei Deel i Glæden ta'r?

Endelig ham Værten spørger:

“Hvo er Du, o Riddersmand,
Som ved festligt Gilde sørger
Dg i Gorrig hylder Dig?”

Maanen sluktes, Vinden hviner

Da han aabner sit Vjir,
Dg et Dødningshoved griner
Fælt omkring i Glædens Laug.

Melesina bæver, blegner,

Alvadero! skriger hun,
Dg i Angstens Krampe segner
For den Svagnes Gienfærd ned.

Men han troefast hende rækker

Sin iiskolde Knokkelhaand
Dg fra Bryllupsfesten trækker,
Alle staae som Stotter der.

Schack Staffeldt.

Munken i Cellen.

En Elegie *.

Du, som ei spotter mine Slager,
 I Grumhed mine Brødre liig,
 Men medynksfuld mit Suk gientager,
 Naar jeg nedboiet jamrer mig;
 Du, som er mig en elsket Volig,
 Fordi du mørk som Graven er;
 Vær, Celle, med min Qual fortrolig
 Og, hvi jeg eensom græder, lær!

Det

* Stykkets Scene er hensat i Middelalderens mørkeste Tider, til hvis Forfatning Skildringerne i de sidste Stro-
 pher sigte.

Der er et Kion — som Lunas blide

Dets Miner byde stille Fred,

Dg hoi, usmittet Frnd at glide

I Dodeliges Hierter ned,

Dets Nie Omheds Ild udbreder,

Dg Omheds Tolk dets Læbe er;

Dets Smil fremtryller større Glæder

End Morgenrodens Purpurflær;

Dg som naar Harper sig foreene

Godtsmeltende med Baarens Sang,

Saa er dets Rost, kun haarde Stene

Ei boies ved dens Himmelsklang;

Dg Leiet i dets kielne Arme! —

Ved Kilders Bred, i Blomsters Skod,

I Boges Lye mod Solens Varme

Er Trættes Hvile ei saa sod,

Men Vee mig, jeg Ulykkelige!
 At elſke, det fortørner Gud;
 Saa grumme Landſtyranner ſige,
 Og kaldes Fredens Sendebud.
 Derfor min Styrkes Dage ſvinde
 I Kummer hen og frugtloſ Harm.
 Selv Vaaren, denne Tryllerinde,
 Frembringer Dvaler i min Barm.

Thi naar jeg ſtarrer mod det Høie
 Og ſeer det klare lyſe Blaa,
 Jeg tænker! Saa er Pigens Nie,
 Det ſtraaler, qvæger, glæder ſaa.
 Hvorhen det vender ſine Blikke,
 I Sorgens Nat, det ſkaber Fryd.
 Men af, til mig det ſtraaler ikke.
 Flyd, hede Demods Taare, flyd!

Dg naar jeg ned mod Jorden sænker

Mit Blik, der taler Smertens Sprog

Dg seer Naturens Smil, jeg tænker:

Saa Pigens Smil henrykker og.

Et Billed paa den Eviggode,

En himmelsk Løn for Glid og Dyd,

Det skaber Belyst paa vor Klode,

Kun ei hos mig. Ha! Laare, lyd!

Af, mig skal ingen kierlig Mage

Ømt trykke til sit skyldfrie Bryst,

Dg styrke mig i Kummers Dage,

Dg blidt forsøde Livets Lyst.

Dg intet elsket Barn skal hvile

Paa dette Skiod, og ledt til Dyd

Bed mig paa Viisdoms Vej fremile

Dg takke mig for Livets Fryd.

Som udstødt af Naturens Kiæde
 Jeg ene staaer blandt Væsners Rad.
 Dens Lov er Kiærlighed og Glæde;
 Kun Kiærlighed gjør Hjertet glad.
 At fiendst mod sig og Andre vorder
 Den, som ei foler Omhed's Ild.
 Blandt Jordens Børn som Glædens Morder.
 Han vandrer tigergrum og vild.

Ha! derfor skulde vi ei lære
 At elske, at vi skadesroe
 Skal Despotismens Støtter være,
 Ved at haandhæve Overtroe!
 Kom Dag, som knuser blid den Kiæde,
 Der heftet fast ved Altret snoer
 Sig rundt om Støvet's Børn, som væde
 Med Taarer blomsterfrandske Jord!

De græde, af! og ei de vide,
 At deres Overtroe til Straf
 Som Despotismens Rov de lide.
 O kaster Bankunds Lænker af!
 Lad Klerker Tankens Flugt forbyde,
 Despoters Love hæmme den,
 Kun Sandheds Dag kan Jorden fryde
 Og skænke Trællem Kraft igjen.

Thi skunder den da froe imøde,
 Skal I end vandre Farers Stie!
 I som Despoters Offre bløde,
 O, bloder for at werde frie!
 I ville det. Jeg seer den kommer
 Fornuftens Dag; med Rædsler den
 Fremskrider som Despoters Dommer,
 Med Fryd som Undertryktes Ven.

Dag,

Dog, Haab; forgjæves du nedfærter
 Dig i min kummerfulde Siæl.
 Ei knuses Despotismens Lænker,
 Thi Mennesket vil være Træl.
 Fornuften fredløs er paa Jorden,
 Hvis Børn den blindt erklære Krig.
 De zittre for Despoters Torden,
 Ved Klerkers Løgn de trøste sig.

Vel, kom da, store Trøsterinde,
 Kom, favn mig i min Ungdoms Vaar,
 O Død! Lad mig et Fristed finde
 Der, hvor Despoters Lyn ei naaer.
 En Grav er deres Vældes Skranke.
 De hyde over Land og Hav!
 Den i sit Skjød og dem skal sanke;
 Vel os, at Jorden har en Grav!

D. Horrebow.

~~~~~

De tre Rivaler.

—

En Fortælling
i fem Sange

—

Første Sang.

Paa Lesbos, denne De, hvor Glæden for-
dum tronte

I blide Kunstens Hegn, og Elfos Himmel
tonte

I Saphos fjælne Sang,

Dg i Terpandris Pyras Trylleklang *,

Leus

—

* Terpander fra Antissa paa Lesbos, en
af Oldtidens berømteste Musici, havde
for-

P e n c i p i Glandsen af den skuefri Morgenrøde
Henilte over guldbebloomstret Bang,
Hvor Vellugt dufted' ham fra grønne Dal
imøde,
Og Vaarens Jubelhymner festligt lode
Fra Fjorbefrandste Bjerg, og paa Afvevling
riig
Den smilende Natur om ham udbredte sig.

“Natur!” udraabte han, “med hvilken
 Almagt tryller

"Du ei min Sjæl og venlig hæver den
 "Til Guders Lyst! See, hvor jeg skuer hen,
 "Opblomster om mig et Elyksen,
 "Fra fjerne Kredts af Bjerger, der omhyller
 "De Ynder, som fremspire bag ved dem,
 "Til

foruden andre Fortjenerer ogsaa denne, at han foretogede Pyrens Beiflang, ved at føje tre nye Strenger til de fire, den før hans Tid havde.

“Til stolte Hav’, som hist i Morgenrødens
Straaler

“Sig vælter med harmonisk Bulder frem.

“Veldædige Natur, O! lige Frnd tilmaaler

“Du Hyttens og Palladsets Søn.

“Min Lod er som den Riges Fjøn,

“Har jeg end ikke Guld, men kun den Kunst
at byde

“Bed Pyrens blide Toner Harm og Sorg

“Vortvige fra den Riges Marmorborg

“Og Sympathie og Haab hans Hjerte frnde.

“Kan han i al sin Glæde vel mere nyde

“Af disse Optrins Herlighed end jeg?

“Og naar mig Tarveligheds Maaltid møtter,

“O, quæger mit fortjente Brød mig ei

“Gaa godt, som ham hans Bord, besat
med Gnefe Retter?

“Og naar hans Pige ham tilsmiler huld,

“Kan han da vel, som jeg, med salig
Vished sige:

“Kun for min egen Skyld jeg elstes af min
Pige,

“Ei for min Vælde og mit Guld..

“Ehene, skønneste blandt Lesbos's
Skionne,

“Har Skjæbnen Guld og Magt end nægtet
mig,

“Og brænde Dens Store end for Dig,

“Og vilde jublende Dit Favntag lønne

“Med Rigdoms Overflod og Højheds Glæde,

“For mig lyksalige Dit Hjerte dog kun luer.

“Hilf under høje Løvsals grønne Buer

“Du sidder, flettende en Myrtekrands

“For mig, imens Du trindt omkring Dig
skuer,

“At see, om ikke snart jeg flyver til Din
Barn,

“Her er jeg, elskede!”

Han sank i hendes Arm.

Med Blik, hvis Himmelglædes udtrykke

De

De omme Sølelser, som dem henrykte,
 De hilste Solen, der i klare Øst
 Liig Fredens Genius sit Afsyn havde.
 I h e o n e ved sin Elsktes Hjerte havde
 Af Fryd og sagde med harmonisk Røst:

“Hvor Solen al Naturen huld tilsmiler
 “Som om den raabte til den vide Jord:
 “O, alle Levende, i Venstabs Brodrekor
 “Samdrægtigheds og Glæders Bane iler!
 “Opglodes Hjertet ei af Sympathiens Ild,
 “Naar i sin evig unge Glæds den mild
 “Fremstraaler over alle Dødelige,
 “Og til den Mægtiges og Trækkens Hvilested
 “Med samme Godhed stuer ned?”

“Og O! hvis alle den hver Morgen
                                   saar fremstige
 “Med samme blide Sølelser, som vi,
 “Bestraalte den da ei kun lykkelige,
 “Hvis Liv hengleed i Fryd ved Hjerters
                                   Harmonie?

“O, da var Fred blandt Slægterne paa
Jorden

“Og i hvert Hjerter Fred.

“Da intet Rige skjald for Krigens Torden,

“Og ingen Voldsmand frem blandt Liig og
Glommer skreed,

“Og tvang en skyldløs Æt til Slaveaag at
bære.

“Kun god, ei stor, attraa’de man at være,

“Og Høiheds Glimmer, veeg for tryk Lyf-
salighed.

“Men, nu paa Farens Dei, omspændt af
Frygt og Smerte,

“Men jager efter Høiheds Glitterpragt.”

• “Og af! at smittende Exemplers
Magt

“Bortriver ofte selv det gode Hjerter.

“Og begge favnende med venlig Arm

“Min Moder Lyda saae med Fryd i bedre
Dage

“Midt

“Midt under barmlig Leeg den Omhed's Ild
tiltage,

“Der høit nu flammer i vor Varm.

“Men nu, da Cleon beder os at bytte

“Med hans Pallads vor vante Ringheds
Hytte,

“For Høiheds Magt og Glands at naae hun
byder mig,

“At jeg for Cleons Guld og Rang skal
glemme Dig.

“Ak! jeg maae skjule selv for elsket Moders Bie

“En Ild, som Solens Puer reen, og fun

“Naar Morgenens bestraaler Østens Høje,

“For hun end vaagner op af dybe Blund,

“Jeg Dig mit Hjertes Følelser tør male

“Og frydes ved Din Omhed's Tale.”

Ved disse Ord hun tæt sig klynged' til
hans Varm.

Men Skæk! hun pludselig blev revet af
hans Arm,

Der let omslyngende om ranke Liv var bøjet,
 Mens han med navnløs Glæde hested' Hjert
 Paa hendes Nafn, hvor hver blid elskvær-
 dig Dyd

Han trylleude fremstraale saae, forhøiet
 Ved Skjønheds Glæde og Elskovs rene Fryd.

Han vendte sig, og see, en væbnet
 Skare

Hans Pige til et Røverskib henbar,
 Som laae i nære Havbugt. Hendes Fare
 Opflammede hans Mod, men værgeløs han
 var.

Fra Huus til Huus omkring blandt Hyrderne
 han ilte,
 Som nys, da Solen ned fra Horizonten
 smilte,

Fra Lejet vare standne op;
 Og med en lille uforfærdet Trop
 Han fløi igjen til Havets Bred tilbage.

Men

Men af! det Skib, hvorpaa hans Tige var,
forvandt

Alt i det fjerne Blaa. Bemodig randt
Hans Taare, voldsomt stormede hans Klage,
Da Lyda traadde harmfuld til ham hen.

“Giv,” raabte hun, “giv mig igjen
“Mit Barn, som nu i Røverbold maa sukke,
“Fordi hun hen til Dig ved Morgengrue sig
sneeg!

“Jo! Jo! Ved Lyraspil og Sang og Leeg
“Til Daarskab Du forlokke kan de Smukke;
“Men frelse dem som ægte Riddersmand? —
“Nei, vel er det, jeg kan til Leon mig
henvende;

“Han kun min elskte Datter redde kan.”

“O, mere sikkert vil min Omhu frelse
hende.

“Jeg vise skal, at om og trofast Kierlighed

“Selv der at finde Redningsmidler veed,
“Hvor Vældens stolte Søn sin Afsmagt maa
fornemme.”

Gaa talte han med fast og mandig
Stemme,
Og grunded' paa et Raad at finde ud,
Hvorved han frelste Hæf sin fævre Brud.

Nuden Sang.

Theone var, som nys jeg sagde Dig,
 Den skønneste blandt lesbiske Hyrdinder.
 Hun mellem Landets Huldgudinder
 Fremstraalte Afrodite lig.
 O, ingen af de vakre Piger,
 Der sejerrige leget har
 Med Kongehjerter og med Kongeriger,
 Meer tryllende og meer forførist var,
 End hun, naar hendes Rosenfinder smilte
 En Foraarsmorgenrøde lig.
 Hver Unglings Blikke drog hun hen paa sig,
 Naar over Dalens Blomsterstie hun ilte.
 Een blev til lutter Ild
 Ved Straalen fra det himmelblide Dje;
 En Andens Phantasi foer vild
 Imellem Barmens Tvillingboie,
 Hvis skønne Form misundelige Dragt
 Selv røbede, i det den dem tilhølte.

En blev ved hendes Smil i sod Forvirring
bragt;

En Anden spæde Guds Karitesbæven trylte
En raabte ved at see den runde Liliearm:
"O, vilte jeg dog ømt omfavnet ved Din
Barm!"

Og det symmetrisk bygte Legems Ynde
En anden fristed' til med Tanterne at synde.

Hos en Satrap fra Asien,
Hvis Dage paa et Slot, som ved dens Kyster
Sig hæved', gled i Sandfers Belyst hen,
De Indigheder vakle Lyfter,
Der Elfov kom saa nær,
Som en Satrap i Stand til den at føle er.
Det hændte sig, at han, for at forjage
Him Kjedsomhed, der midt i Lyffens Overflod
Er til den Mægtiges og Riges Lod,
Den skønneste blandt Vaarens Dage
Omseilede det Sund, der ruller hen
Imellem Lesbos og Asien;

Da

Da lette Baad, omkring hvis gyldne Kande
 Sig Roser slynged', over solvblaa Bunde
 Forbi det skønne Lesboz gleed, han saae
 Ved Havets Bred *T h e o n e* staae.

En Elskovs Feber gjennemfoer hans Lemmer.

"Ved Jupiter's udbred han: "Hvilken Nøe!

"O trefold lykkelig den De,

"Som Jordens bedste Huldgudinde gemmer!

"Og hundredfold lykkelig dem,

"Til hvem hun fjælent smiler hen!"

Han flux lod Baaden styre hen mod Landet.

Steg ud, gif som af Hændelse just did,

Hvor Pigen stod, lig Hebe skøn og blid,

Udspurgte hende mildt om et og andet,

Udfritted' hendes Kaar, blev glad, at hun

Var fattig kun,

Med smukke Forslag kom, blev viist tilbage,

Og drog igjen afsted,

Heel vred,

For di hun i sin Ringhed torde vrage

En

En Halvmonark, fiendt naadigst han tilbød
 At løfte hende op i Lyffens Skjod.

Sligt Stop i sine Dnsfers Flugt han
 funde

Forbundet let blandt favre Pigers Chor,
 Som høje, lave, smækkre, runde
 I hans Gerail var fra den vide Jord
 Selsammensanfede; men sjelden fuer
 Man dets Værdie, man har, mens Dnsket
 luer

For det, man ei kan naae, og det
 Med alle Phantasiens Farver maler.
 Gaa gik det vor Satrap. Selskabte Dvaler
 Hver nydeligste Elskovs Ret,
 Som Amor ham tilbyder, ham forsure.
 Hans Blik mod Jorden vendt, ei seer,
 Hvor ham hver Slut imede leer,
 Og mangel Gorgs og Mishaabs Fure
 Sig i hans Pande graver ind.

Com

Som han med Haanden under Kind
 En Aften sad og grunded'; banked'
 Gjeur Harpax paa,
 Traad ind og talte saa:
 "I deres Forgaard staae
 "Tolv vakre Piger, som jeg sammensanked'
 "Bed Reiser rundt omkring i mangt et Land.
 "Køb den, som deres Hjerte meest henriver!"

"D!" svarte vor Satrap, jeg alle Pi-
 ger giver
 "Med Glæde bort for een. Hvis Du mig
 kan
 "Thene skaffe, jeg Din Klygt vil prise."

"Nu!" svarte Harpax ham, "jeg
 Dem skal vise,
 "At ogsaa det jeg mægter. Hvor hun er,
 "Mig siig, og snart jeg bringer hende her,
 "Hvis Notabene En af Jordens Store
 "I gyldne Borg ei slutter hende ind."

Bed

Ved disse Ord Satrapens Sind
 Opklaredes, og fra hinanden fore
 De Mynter, der om Vanden droge sig.
 Han sagde Harpar, hvor Theone var
 at finde.

“Bring hende i min Favn, og rigelig.
 “Betaler jeg den skønne Grækerinde.”
 Saa raabte han, og Harpar drog afsted,
 Fornøiet, da han dette Løfte hørte.
 Ved hvilken dristig Lumskhed han bortførte
 Theone, Du alt veed.

Peucip fra Havets Bred fun Onsker
 kunde sende
 Til elskte Møe; thi intet Skib var der,
 Han kunde sige paa for hende
 At frelse fra den grumme Røverhær.
 Han hen til Antilene sig da skyndte.
 Her i hver Gade han sin Piges Man for-
 skyndte,

Op-

Opfordrende hver Mand med sig at gaae
ombord,

For frække Roverslof med væbnet Arm at
møde.

Man samlede, man undrede, man soer,
At sligt var en forborpen, uøst Brøde,
Man onskede' Røverne hver Himlens Straffe-
dem,

Og derpaa man saa hurt'igt, som man kom,
Forlod ham, for til Dagens Dont at ile.

Imidlertid og Lyda kyndte sig
At vække Leon op af Søvnens Hvile.
Op sprang han, da af hendes brudte Skrig
Han mærkede Theones Fare.
Ved Guldets Almagt han en talrig Skare
Sig hverved' og en Commandor,
Som skulde drage ud med dem paa vilden
Volge,
For Roverskibet at forfølge;

Chi

Thi saa han sluttet: "Hvis i Kamp jeg
doer,

"Thene vorder ei min Egtemage:

"Bedst da, at jeg som mange Konger gjør

"Og lader andre ud i Striden drage,

"For Byttet selv at tage.

Tredie Sang.

Alt femte Dagn hengleed,
 Og Skibet fra sit Tog endnu ei kom tilbage.
 Hvor vare ikke disse Dage
 For elskende Leu cip en Evighed!
 Thi skiondt hans mægtige Rival bortsendte
 Det Skib, der skulde Roverne indhente,
 Hans Lanter og hans Duffer dog
 Om det paa Havets Dyb, i Kampens Bul-
 der svæved',
 Thi for hans Elskede at frelse det uddrog.
 Naar Morgenrodnens første Straaler bænd'
 Paa Skovens Krands og Bjergets Top,
 Han sprang af Lejet op
 Og hen til Mytilene iilte,
 At see, om ikke hjem det kom igjen.
 Da ijette Morgenrøde smilte
 Til Jorden, og paa nye han fløi til Sta-
 den hen,

Han saae, O Fryd! han saae det majestætiske
glide

I Havnen ind, men af! Theone var ei
med;

Dog han af snaksom Baadsmand fik at vide
Sin Piges Opholdssted,

At hun var solgt til en Satrap, som bo'de
Paa Kysterne af Asien.

Alt nok for ham; thi Kraft han sig tiltro'de
At frelse hende, om hun end

I Perserkongens Borg var sluttet inde.

Bort gif han da og ruskede sig ud

Til dristigt Tog, for elsket Brud

Tilbage ved sit Mod at vinde.

Skibscommandøren gif imidlertid

Til Cleon og fortalte ham, hvorlunde

Han lette Roverskib ei funde

Indhente for med det at gaae i blodig

Strid,

Men til hans Tross han sagde ham tillige,

Hvor

Hvor selv han kunde sin tilbedte Pige
 Opsøge uden Frygt for Sværd og Spyd
 Og andre slige Dødens Instrumenter,
 Hos hvilke man kun bræddne Pander henter.
 Vor Eleon hørte denne Ting med Fryd;
 Thi han var vandt til magelige Dage,
 For fjert var ham hans dyrebare Liv,
 Til at han torde yppe mindste Riv,
 End siige Sværd mod væbnet Kriger drage.

Han nu for første Gang uddrog fra
 Fædrene

Kom til Satrapen, udbad sig den Møe,
 Som var ham solgt af en forvorpen Røve;
 Og ham en dygtig Løsesum tilbød;
 Men dennes Svar saaledes lød:

"Min Ven, jeg dine Penge ei behøver.
 "Desuden denne Pige er
 "Mig meer end al Din Rigdom værd.

“Behold Dit Guld og jeg beholder hende
 “Og dermed har vor hele Handel Ende.

Med usorrettet Sag igjen
 Da Eleon drog til Lesbos hen.

For dristigt Eventyr at stande
 Peucip imidlertid
 Paa lette Jelle over Sundets Bunde
 Til Asien var kommen Tid.
 Du tænker vist, at han til Kampen rede,
 Liig hine græske Helte hos Homer,
 Skreed velbepandsret frem med Skjold og
 Sværd,
 Og løstet' truende det blanke Spyd i Brede.
 Nei, hvis Du havde seet ham paa Trolist
 Kyst*,
 Du skulde holdt ham for en vakker Pige,

Uf

---

* Trolien laae paa Kystrerne af Asien
 lige over for Lesbos.

Al Venus sendt for at udbrede Amors Rige
 Og selv at dele Elskovs Lyst.

En sneehvid Pigedragt det ranke Liv om-
 hylte,

Og Roser stnyged' sig om sortebrune Haar.
 Skjon som Adonis, da han Cypria fortrylte,
 Og nylig fyldt de sexten Aar
 Han hos en Argus selv ei kunde vække
 Den Tanke han en Yngling var, hvis Med
 Anviste ham hans Plads blandt Heltes
 Række.

Med Lyren i sin Liliehaand

Han til Satrapens Marmorborg sig stundte,
 Og Toner, som i det de Elskovs Sorg for-
 kyndte,

Hvert Øre tryllede og smeltede hver Aand,
 Fremlokkede han af de gyldne Strengs,
 Og med den Stemme, blid som Natterga-
 lens Sang,

Pedsaged' han sin Lyrs Klang.

Ei varede det længe,
 Da traad heel gravitetist til ham hen
 Den Oberst, som de Halvmænd comman-
 deerte,

Der vogted', at forbudne Frugters, Ven
 Ind af Geraillets Døre ei passeerte,
 Og til dets favre Glutter listet' sig.

Du gjetter lettelig,

Alt ham ei Sangens omme Toner rørte;
 Han som en Mand, der passed' paa sin Post,
 Kun vilde see, om Beelzebub ei forte
 En Gnyltegiest herhid, som til forbuden
 Køst

Ved Feilighed sig vilde snige.

Forundret ved at see en yndig Pige
 Han spørger: "Hvo er Du?"

"En Flygtning uden Grender.

"Uf i den skumle Nat paa ode Marker jeg

"Omire maa med Stræk paa vildsom Wei,

"Hvis

“Hvis Himlen ei en ynksom Ven mig sender
 “Som vennehuld et Øye tilbyder mig.”

“Med mig i Slottet kom. Der vil
 Du finde
 “Saa mangen ung og skøn Veninde,
 “Der blid vil trøste og opmuntre Dig.”

Saa taler han, og nu med Glæde
 De begge ind i Slottet træde.

“Ei! Hvi var vel Hr. Obersten saa
 froe?
 “Man veed Geraillets Hovdinger dog ikke
 “Fortrylles ved en Piges skjelske Blikke,
 “Om de end yndigt liig Erytheres loe,
 “Og marmorfolde de sig ikke lade boie
 “Ved Taaren i en Piges Engleoe.”

For Oberst tænkte saa:
 “Heel sært man ofte træffer paa,

“Hvad mindst man venter sig. Hvor skøn
er denne Pige;

“Og hun mig ikke meer skal slippe ud.

“Hvad vil ei min forlippede Herre sige,

“Naar jeg ham bringer hende som hans
Brud.

“Jeg veed, at ham Forandringer behage.

“Lad ham sit Ønske hos Theone naae.

“Og det vil ikke vare mange Dage,

“For flux hans Ønske mod et andet Maal
vil gaae.

“Naar han sig da ved fulde Beger kjeder,

“Trods al sin Herligheds og Vældes Glæde,

“Og længe efter nye Øndigheder,

“Som atter kunne pirre mættet Sand,

“Jeg denne Pige i hans Arme leder.”

Fjerde Sang.

Er Du, min Læser, for L e u e i p ei bange,
 At flygtig Amor ham i Skjønheds Garn skal
 fange,

Saa han et lidet Skridt fra Dydens Bane
 gaaer.

Kraft Blodet i hans muntre Hjerte flaaer,
 Af Sundheds Kraft hans Arer soulme,
 Og rundt omkring sig fluer han
 Elskværdige, hvis Smil oprække kan
 De Gauders Lyster, som i Barmen ulme
 Hos Hoi og Ringe, Læg og Lærd, ja tit
 Forrykke Philosophen lidt,
 Endskjøndt hans Tanter nylig hæved'
 Sig over Hverdagssandsen op,
 Og efter Idealer svæved'
 Paa Jagt i hoi, usinelig Gallop.
 Tænk, hist L e u e i p med Fare fluer
 To Dine, som den klare Himmel blaa,

Hvis Glands en Zeno selv henrive maae
 Og i hvis Smægten Omhed luer;
 Og her paa favre Kinder aabne sig
 To Roser, i hvis Purpur Bellyst gloder.
 En Pige, Glædernes Karite liig,
 Med venlig Mine hist ham moder,
 Som om hun sagde! "Kom og nyd Din
 Vaar

"Med mig i Elskovs Tryd, for den forgaaer!"
 Og her en Engel ved hans Side staaer
 Og Kiælmst ham ligger i det sorte Øje.
 Hist hulde Læberaar saa yndigt til ham leer,
 Som vilde dette Smil til Kierlighed ham
 beie;

Og her paa Barmens Gnee to Alabaster-
 høje,

Al Amor selv tilrundede han seer
 Uroligt zittrende forraade ham et Hjerte,
 Som under uopsyldte Længslers Smerte
 Forsvundne Frihed onsker sig igjen,
 For hos en om og trofast Ven

I Elskovs Favn at nyde den.
 Dog, hvo kan fildre alle Undigheder,
 Der rundt omkring ham trængte sig,
 De vexelrige Under lig,
 Naturen paa en Foraars-Dag udbreder.
 Og disse Favre sukkede i Lon,
 Barbarisk udelukte fra hver Glæde,
 Som tryller os i Amors Rosenkjæde.
 Hvis han forvarligt røbende sit Kion
 Sig havde dem med Omheds Tale nærmet,
 Han kunde levet blandt dem nok saa got,
 Som nogen Fablens Helt paa et fortryllet
     Slot,
 Og Elskovs vaagne Omhue havde skjærmet
 Omkring hans Flugt, naar han sig fra de
     Huldes Arm
 Løstrev for at undgaae Satrapens Harm.

Dog frygt ei for Leucip! For hans
     Theone

Hans

Hans Hjerte ene slog. Ei Djets Him-
melild,

Ei Kindens hulde Smil, ei Stemmens
kjælné Tone,

Ei Haandens bløde Tryk det kunde lede
vild,

At han forled, af Sandfers Lyst henrevet,
Den Mee, der var ham i sit Fængsel blevet
Trods Løfter, Trusler, Bonner, Gaver
troe.

Ungfindig i en Krog hun sad, da han til
hende

Sig nærmed' første Gang. Hvor blev hun
froe,

Ved under Pige dragten at gientjende
Sin elskede Leueip. Nær havde hun
I sin Henrykkelse forraadt dem begge.

Til Lykke kom just alt den blide Aftenstund,
Saa Glettets Skjonne fik ei Tid at lægge
Saa nye Mærke til vort Par;

Ei dette just den Time var,

Da

Da de i Haugen plejede at vandre.
 Did og Pencil med sin Theone gik,
 Og her forønsket Veilighed de fik
 Til Hjerterne at aabne for hverandre.
 Fortroligt siddende i tætomfygger Gang,
 Hvis grønne Hvelving lod af Rattergales
 Gang,
 De lagde Planen for de næste Dage.

Det første Skridt var gjort, men flere
 var tilbage.

Det næste Skridt var det, at de
 Tillsammen paa Theones Bærelse,
 Imens de andre slumred', kunde blive.
 Og det at naae ei vanskeligt dem var:
 Thi for de mørke Nætter at fordrive,
 Hvis Sovnen udeblev, ved venlig Patiar,
 Geraillets Glinter pleiede at liſte
 Sig til hverandre ind, naar Hvilens Stund
 indbrød,

Dg

Og man mod dem den Tøielighed viſte,
At denne Moroe man dem ei forbød.

Nu skulde Hr. Sattrapen i en Fælde,
Hvori han, for at undgaae visse Dod,
Trods Slottets Vagt og trods den Ene-
vælde,
Hvormed en heel Provinds han fued' ved sit
Bud,
Blev nødt at slippe dem af Vigeburet ud.

Du gjetter lettelig, det var *Theone*,
Der sig paatog at lokke ham i den.
Da efter Skif hun næste Dag igjen
Blev til Satrapen hentet, Stemmens *Tone*
Var mere blid, og hendes *Kind*
Var mere livlig rød, og *Taarer* ikke
Formorked hendes *Afroditebliske*.
Heel glad han blev; tilsidst det faldt ham
ind,
En *Kæmpeherres* Ret at ville sig tiltage;
Men

Men strax han med et Gy blev viist tilbage,
 Og hun ham lod forstaae:

“Gaa let man overvinder ei en Vige.

“Eit af Blufærdighed hun Nei til det maa
 fige,

“Som Hjertet hemmeligen kan attraae;

“Ja, naar hun overrasket bliver

“Af den, som elsker hende troe og om,

“Bed Nattetid, nys vaagnet af en Drom,

“Som hende skjelnke Amor selv indgiver,

“Og Mørket skjuler det, som Kinden rød,
 mer ved,

“Hun skundom, uden selv at vide

“Hvorledes, kan trods strenge Forsæt glide.”

“Ei!” tænkte vor Satrap, “med hvil-
 ken Yndighed,

“Forstaaer hun Elskovs Glæder at forhoie!”

Og saae til hende med et venligt Dje

Og et skalkagtigt Smil.

Da

Da Maanen ned
 Fra Himlens Saphirbue smilte
 Til Hoi og Glette, Mark og Lund,
 Og Bjerg og Dal og Skov og Alger hvilte,
 Og cene Elskov endnu 'vaaged' kun,
 Satrapen til Theones Kammer iilte.
 Han sagte hen til hendes Reje treen,
 Af hendes Rosenmund et Kys at tage;
 Men han forundret veeg igien tilbage,
 Da tvende Piger der han traf for een.
 De sprang af Sengen ud i deres Klæder,
 Som end de havde paa.
 Hver greb en Haand af hans, og saa
 Tilfalte ham Peucip: "Du venter Elskovs
 Glæder
 "Hos denne Møe, men viid, min Brud hun er.
 "Aun stille! Ellers her
 "For denne Dølf Dit Blod skal flyde
 "For Dig det bedste er at gjøre, hvad vi
 byde;

"Men

“Men dette fordre vi af Dig,

“At Du med os skal vandre fredelig

“Af Slottet ud igjennem Haugens Gange

“Til Havets Bred, hvor vi vil stige paa

“En Baad, som ligger der, for Lesbos De
at naae.

“Du ikke for Dit Liv skal være bange;

“Men giv kun ikke Bagten mindste Bink!

“Jffun et Ord, med Dinene et Blink

“Til Tegn, og flux Dit Liv har Ende;

“Men hvis Du rolig er, Dig intet Ondt
skal hænde.”

Satrapen var just ingen Helt, og man
Desuden ikke gjerne vil nedstige,
I Skyggernes det mørke, tause Rige,
Naar man paa Jorden leve kan
I Alfens Herlighed og Glæde.
Han finder da, han efter deres Bud
Maa villig søje sig og rolig træde

Med dem af Slottet ud.
 De venligt under Armene ham tage,
 Og med ham ud af Slottet skynde sig;
 Og for at kusse Bagten, blidelig
 De tale muntre Ord om Elskovs glade Dage
 Og om dens Nætters endnu større Fryd,
 Naar kjerligt siddende i løvbrygt Hytte
 Man under Kysse frydes ved at lytte
 Paa Philomelesangens kjæle Lyd.
 Men dragen Dolk vor kjække Elsker holder
 Forvarligt skjult imellem Skjortets Folder,
 At Bagten den ei seer.
 Den undres vel ved det som seer,
 Men lader dem dog frit passere.
 Ja, den ei komme tør Satrapen nær,
 Af Frygt, at Kjerligheds Mysterier
 Den skulde profanere.

Ved Havet man i Baaden stiger ind,
 Til een af Bænkene Satrapen binder,

Dg

Dg seiler derpaa med en gunstig Vind
Til Lesbos uden mindste Hinder.

I Land man stiger, slipper da igjen
Satrapen løs, og til ham siger

Peucip; "Jeg veed, at Cleon reiste hen
"Til Dig, den Edleste blandt Jordens
Viger

"At kjøbe frie; men Du afflog ham det,
"Hovmodig trodsende paa Styrkens Ret,

"En Ret, som I Satraper har opfundet

"Dg Eders Herrer, hine smukke Mænd,

"Som i Geraillet spøge Livet hen

"Dg over talrigt Folk i Trældomslænker
bundet,

"Despotisk strække Sceptret ud.

"Jeg kunde nu Din Haardhed Dig gien-
gjælde;

"Ehi trods Din Høihed og Din Vælde

"Du her maa lyde mine Bud.

"Jeg kunde tvinge Dig at give

“Mig for Din Frihed Halvten af Din
Ekat,

“Men jeg mit Løfte troe vil blive;

“Gaae, hvor Du lyfter hen! God rolig
Nat.”

Gaa talt, hinanden froe de under Ar-
men tage

Og gaae til Lydas Hiem tilbage.

Femte Sang.

Hvor smt og stort er ei en Moders Hjerter!
 Trods Skjæbnens Tordenflag dets Trofast-
 hed bestaaer.

Ei selv Opoffreller det koste Smerte,
 Hvis elskte Børn at hjælpe det formaaer.
 Igjennem Livets Labyrinth det leder
 Med blid, utrættet Omhue deres Fjed.
 Det Maal, hvortil dets hele Stræben
 meder,
 Er deres varige Lyksalighed.

Ia selv i Dødens Kamp, naar Dval det
 trindt omspænder,
 For deres Vel det Suk til Himlen sender.
 Og Lyda Moder var, og eene froe,
 Naar Lykken venligt til Theone loe,
 Det hendes Hjertes Synsel var at grunde
 Ved Dagens Arbeid og i Nattens Røe
 Paa det, som hendes Vel betrygge kunde.

Af Moderhjerterets rene Kilde flob
 Den Strengbed selv, hvormed hun hende
 lod,

For Eleon sin Leucip at glemme.
 Derved hun sikkest haabede at fremme
 Sin elskede Theones Hæld.

I folde Alderdom man ikke kjender
 Hiin Ild, hvoraf det unge Hjerter brænder,
 Og ikke man i Følelsernes Væld,
 Men i hvert Middel, som forøger
 Vor Stillings Kraft, Lyksaligheden søger.

Dybt boied Kummer Lydas Sjæl
 Ved hendes Datters Savn; De lange
 Dage

Forsvandt i Sorgens Graad og Mishaaes
 Klage,

Og naar til Andre Hvilens Stund nedsteeg,
 Fra hendes matte Njæ Sønnen veeg,
 Og kom en flygtig Blund, Theone svæved'
 I skrækfrem Drøm for hendes Sjæl, og ræd
 Af

Af korte Slummer op igjen hun bæved

Dg hendes smertelige Tab begræd.

Gaa i urolige og mørke Tanker

Nedsænkt hun vaagen laae med ængstet

Gind,

Da høit paa hendes Dør *Théone* banker

Dg raaber: Moder, Moder, Luf mig ind!

Op sprang hun, zittrende af Skræk og

Glæde

Ved denne Overraskelse, og D!

Da hun af aabnet Dør sin Datter seer

indtræde,

Med samme hulde Smil, hvorved hun frøe

Gaa tit forglemte trange Dages Noje;

Trykstaarer blinkede i hendes Øje,

Dg stum af salig Lyst

Hun sank til sin gjensundne Datters Bryst.

Imens udmattede *Théone* flødde

Sig af, at lægge sig til Hvile ned,

Fortalte hun med hvilken Dristighed,

For hende af Satrapens Vold at redde
 Peucip til hende vovede sig hen,
 Og ved hvad List de uden Fare
 Sig sneeg' igjennem Slottets Vogterskare
 Og frelste kom til Lesbos Hjem igjen.
 Erfjendtlig hendes Moders Hierte lued'
 Af Venfkab for Peucip. "D!" raabte
 hun,

"For Dig han modig gif didhen, hvor Dø-
 den trued';

"Blandt Jordens Sønner han Din Haand
 fortjener kun.

"Hvi kom han ikke hid med Dig, for at
 modtage

"Mit Hjertes Tak og Lønnen for sin Daad.

"Han af min Kind har tørret Sorgens
 Graad

"Og udbredt Glæder over mine Dage.

"Af, han maaskee endnu er vreed paa mig,

"Fordi jeg vilde stille ham fra Dig."

"Nei,

"Nei, svarede Theone, ikke vilde
 "Han overraske Dig ved Nattetid.
 "Paa Elskovs Vinger han i Morgen iler
 "bid."

Du gjetter let, Leucip benåilte
 Til sin Theone næste Dag,
 Og henrykt Lyda dem tilsmiilte,
 Da i hinandens Favnetag
 Paa hende de med Omheds Blikke skued',
 Hvori Erkjendtlighed og Glæde lued'.

Af Rygtets Tunge Leon fik
 Det Hele næste Dag at vide,
 Maaskee Du tænker, han fortvivlet gik
 Alt ende af sin Elskovs Qvide
 Ved Strikken eller Dolken. Nei,
 Sin Qual han druknede i Linens Bølger,
 Og i en Ruus udraabte han : "Som jeg
 "Sig troste hver, som Amor grum forfølger,
 "En Daare hænger sig af Elskov; da han ei
 E s "Jo

“Jo nyder meer den Lyst, som Omhedes Favn-
tag tænker,

“Men Hæld den Mand, som viseligen tænker.

“Jeg flux hver Grille jage vil sin Dei,

“Vor Jord har endnu flere vakke Glutter.

“Ham endnu ofte Pigens hulde Smil

“Og nektarsøde Kyffe fryde vil,

“For man i Gravens kolde Skjød ham
putter.”

Saa talt, hentumlede han i en Piges Favn,
Hvis Smil og Sang og Dands oplived

Vakkanalet,

Og han ved hendes Ans sig solte saa hu-
sualet,

At han ferglemte snart Theones Gavn.

Satrapen var lidt mere barsk tilmode.

Da til sit Slot han kommen var igjen.

Han til den anden Verden Obersten,

Hvorem ieg før har talt, i Brede sendte
hen,

Og

Og fandt i Ærgrelse den hele Klode,
 Var ret en ilde sammenskræppet Ting,
 Fordi en Jordens Gud selv ofte møder
 En Bom for sine Duffers raske Spring,
 Der midt i al hans Høihed noder
 Ham til at sole: Menneſte han er.
 Tilſidſt han dog indſaae, det var ei værd
 Med at forbande den, heel ilde at hendeive
 En Tid, der kunde bedre nyttet blive,
 Og ved en vakker Slut han ſig igien
 Ferſone lod med den.

Snart til Leucip og hans Theon
 ſtraalte

Den Dag, da evigt Samlivs Vaand
 De knytted' froe, ſjøndt kun med farrig
 Haand

Dem Skjæbnen deres Bred tilmaalte.

"D!" tænkte de, "Ved Glid og ved en Troe-
 ſkæbhed,

"Der

“Der kjæft bestaaer, naar Modgangs Storm
den prøver,

“Vi vil erhverve det, vor Nøisomhed be-
høver.

“Huld smiler Himlen til de Gode ned.

“Vor Tid den signe vil og kjerlig hyde,

“At nogen Armod slyr vort tarvelige
Hjem.”

O Fryd! Den Stund alt nærmest sig
til dem,

Da deres Dydens Løn de skulde nyde.

Da Haand i Haand med Glædens lyse Blik

De ud af høie Tempel vandred', gif

En festlig Skare dem imøde

Med Strengelse og Sang, og ud af den

Solblokket Olding traadde til dem hen

Og sagde: “Ederes Alders Morgenrøde

“Ved Fasthed i hver Dyd er skion.

“Ehene, ved Din Troeskab Du Dit Kion

“Et

"Et stort Exempel gav; i hine Dage,
 "Da Frihedskæmpers sejerrige Sværd
 "Udsprede Perserkongens Slavehær,
 "Omsavnede hver Ægtemage
 "Med denne Trofasthed udkaarne Ven,
 "Dg' Mødrene opdrog' en Æt af kjække
     Mænd.

"Dg i Din Daad, Leucip, vi skue
 "Beundrende hiin Heltelue,
 "Som flammed' mægtig i hver Græfers
     Bryst,
 "Da Færes flygtede med Skræk fra Hellas
     Kyst.

"Et yndigt Sted, af mangen frugtbar
     Uger

"Omfrandt, til Eiendom modtager
 "Af os til Løn for Eders Dyd
 "Dg seer en Rød af Aar forsvinde blidt i
     Fryd."

Han

Han taug og alter Gangens Toner
Iede

Til Pyrens Klang dem fæsligen imøde;
I jublende Triumph man førte dem
Til deres nye Hjem *.

D. Horrebow.

* Nogle Ideer i denne Fortælling har jeg taget af et lidet Stykke hos Voltaire, betitlet *Theone*, som findes i hans Fortælling *Les trois Manieres*, Tom. 16, p. 57—61, i den Hamborger og Leipziger Udgave.

Erindringer.

Andre forkynde hvert Slag, som Riger løf-
ted' og styrted'

Dg i uedeligt Træk tale til seeneste
Slægt,

J mit sødere Kald kun Dig, Therese, jeg
synger

Dg opfrisker igjen Mindets halvvisnede
Krande.

Kænker den Aften du end, da du fra Gen-
delens Kelling

Gaae med sværmeriskt Blik ned i den
speilende Flod?

Tan-

Ærefrygt Nidelsen holdt, mig syntes at
Gudernes Fie

Var mig betroet og min Haand lagde den
hen i dit Skjød,

Men en Gudinde liig, som Udvalg til Offer
modtager,

Tog du og flækkede den, Halvdelen ræk-
kende mig.

Andre forkynde hvert Slag, som Riger løf-
ted' og styrked'

Dg i uedeligt Træk tale til seneste
Slægt,

I mit sødere Kald kun dig, Therese, jeg
synger

Dg opskrifter igjen Mindets halovisnede
Krande.

Tænker den Dag du end, da du paa det
brændende Feie

Mig

Mig som Feberens Træl, himmelft medl
dende, saae?

Det var just paa den Tid, da saturnalske
Glæder

Pig en almindelig Muns, trylle Italiens
Slægt *.

Alle Stænder forsvinde og een kun-bliver
tilbage,

Menneskets ædle Stand: Glæden er Rig^h
dom og Rang.

Høie med Ringe fortroelig, og Rige med
Arme sig blande,

Menneskers trampede Slægt trylles i Rig^h
hedens Skjød.

Kil mit Feiested naaer den hvirvlende Patter
paa Torvet,

Og som i nyeløvet Lund, hører jeg El-
skendes Chor.

Febern forgiæves mig knuser, en Gud mig
synes at drive,

---

* Carnovaleen.

Dg som Smintheus-Apoll staaer jeg i Mas-
fernes Gal.

Alle forundrede studse og Trængslen ærbodig
sig aabner

For den melodiske Gud, skridende herlig og
blid,

Indtil han der, hvor du staaer i Tilbedres
vigende Trængsel,

Standser og lægger sin Krands ned for
din bærende Fod,

Medens til Strengenes Lyd som binder den
larmende Tummel:

“Guderne hylde dig, dig, som gjorde Stø-
vet til Gud!”

Brat han forsvandt og længe i Trængslen
Banen stod aaben,

I den Himmelfæst Spor vovede ingen at
gaae.

Rodmende stod du der, dit Blif i Varmen
forborgen,

Og den ofrede Krands laae ved din bæ-
 vende Fod,
 Til en Veninde den tog og blid opmuntrende
 satte
 I dit loffede Haar den med en Graties
 Haand.
 Nogles Misundelse snart den smigrende Hyl-
 ding nedsatte,
 Andres Nysgjær gif efter det Skjulte paa
 Spor;
 Hver en fortroelig Kreds, hver fladdrende
 Gruppe paa Forvet
 Gjætted' emsonst — i en Gud dulgte Be-
 skedenhed sig.
 Men hvor finder jeg Ord din søde Forun-
 dring at male,
 Da jeg senere selv robed' det skionne
 Bedrag,
 Ah! hvor finder jeg Ord den store Beløn-
 ning at male

Som i min salige Barm Gudmaskens
Ord gjorde sandt!

Laan mig nu ikke, Apoll! din skuffende ud-
vortes Lighed,

Laan mig, Henrykkelsens Doff, laan mig
din Aand og din Røst!

Saad Staffeldt.

Til Hjertet.

Hvad fattes dig, Hjerte?
 I smilende Smerte,
 I grædende Lyst,
 Du længselfuld bærer
 Og svulmende hæver
 Det trygende Bryst.

O Hjerte! hvad røver
 Din Fred og bedrøver
 Og glæder i eet?
 Af! noget som ikke
 Med Menneskers Blikke
 Paa Jorden er seet.

Mit Savn mig fortærer

Og af! jeg begiærer

Jeg veed ikke hvad:

I Bolgernes Brusen,

I Bladenes Susen

Mig lokker et Qvad.

Til Eeglundens Skygger,

Hvor Gysen betrækker

Druidernes Bøe,

Min Attraae bortrinder:

Jeg femmer og finder —

Og finder ei Noe.

Paa blaanende Høie

Mig vinker et Noje,

Og vinker igien:

Jeg iler, jeg stiger

Til Skjænen — det viger

Kun fiernere hen.

Naar

Naar Stjernerne smile
 Til Jordfloden Hvile,
 Da blir jeg saa om,
 Da vil jeg henrinde
 I Velslang og svinde
 I anende Drøm.

Jeg lytter saa bange
 Og salig til Gange
 Fra Lyshavets Kyst,
 Imedens min Længsel
 Af jordiske Fængsel
 Gad været forløst.

Naar Maanen sig løfter
 Bag Fjelddrækkens Kloster
 I Taage og Reg,
 Jeg sørmende stuer
 I Klosterne's Duer
 Et himmelsk Besøg.

Fra fæstlige Strenger,

Fra evige Enge

Med Vellynd og Duft,

De danser i Kierde,

Rundt sitrer af Glæde

Den hellige Luft.

Jeg undrende stirrer

Og længselsfuld dirrer

Af smertefuld Lust:

Ved Kanden jeg hænger

Mens hisset sig mænger

Med her i mit Bryst.

De salige Skjalde

Mig synes at kalde

Til Glædernes Væld;

Min Lænke sig strækker,

Mén Jordkloden trækker

Tilbage sin Træl.

Hvis ikke, jeg vilde
 Til Glædernes Kilde
 Vortlokket, undgaa,
 Og høit over Jorden
 Til Gylfernes Orden
 Som Medbroder gaa.

J ei mig tilbrage
 Fra Sorg og fra Klage
 Til høiere Stand!
 Thi kun J mig hæve,
 I Tomhed at svæve,
 Fra Jordflodens Rand.

Veemodige Hierte!
 I smilende Smerte
 Og grædende Pust,
 Du længselfuld bærer
 Og svulmende hæver
 Det thygende Bryst.

Held op at begiære

Dg lær at undvære

Hvad Favnens ei naaer:

Lig Noen, Zeus sonner

Beskedenheds Sonner

Med uventet Kaar.

De Guder sig sanke

Om Eenfoldens Sfranke,

Om Neisomheds Braae,

Blufærdige Naade

De gierne i Naade

Dg Gunst overgaae.

I Skabningens Strække,

I Væsners Række,

Noe ikkun er eet;

I Himmels Række

Indfattet, det samme

Som her paa en Plet.

Sog da ei dit Noie
 Paa Anellsens Høie
 Hos Guder til Paan,
 Thi Skiebne end troner
 I Jordflodens Zoner
 Med gaverig Haand.

Schack Staffeldt.

Sang.

S a n g.

Jeg kjender et Land, et velsignet Land!
 Hvor Paasten i Mørke kun træder;
 Hvor Tryghed og Nøie er Hvermands Stand
 Og Tyrken forskionnes ved Sæder.

Jeg kjender i Landet en Dal saa skøn,
 Hvor Hyrden og Dyrkeren smiler;
 Hvor Karskhed er Noisomheds søde Løn
 Og Ulföld paa Overflod hviler.

Jeg kjender i Dalen et Opholdssted,
 Hvor Godhed og Glæde modtage,
 Og ædel Tilfredshed fra trygge Bred
 Paa Storlivet fluer tilbage.

Jeg

Jeg kiender derinde en Glut saa sm,
 Saa from og med Wiisdom fortroelig,
 Hvis Liv er saa reent som en Seraphs Drøm
 Om Glæden i Menneskers Boelig.

Jeg kiender, o Glut! i dit smme Bryst
 Et Hierte, min Ære og Lykke —
 O naar skal jeg kiende den seene Lyst
 Til troefaste Barm dig at trykke!

Schack Staffeldt.

Efterlignelse

af

Virgils Æneide, 4de Bog.

I n d h o l d.

Dido aabenbarer sin Kierlighed til Æneas for sin Søster, og begynder at tænke paa Giftermaal.

Juno underhandler med Venus, for at forhindre, Æneas ei skal komme til Italien.

Æneas og Dido blive paa Jagten, ved et Uvejr, som Juno lader opstaae, drevne ind i en Hule.

Sama beretter den i Hulen stiftede Forening, til Jarboe, Getulernes Konge, som i sin Jalouſie anraaber Juppiter Ammon.

Jup-

Jupiter affender Mercurius, for
at befale Æneas at drage bort til Italien.

Dido mærker den hemmelige Tilrust-
ning og søger, ved Overtalelse og Bebrej-
delse at holde paa Æneas, og beslutter, da
han ikke vil lade sig overtale, at tage Livet
af sig.

Mercurius lader sig atter see og skryder
paa Afreisen.

Den fortvivlede Dido bestiger et, til
magiskt Brug indrettet Baal, og stoder sig
Æneas's Sværd i Brystet.

*

*

*

Alf heftig Elskov Dronningen forlængst
var saaret, selv hun nærer Saaret, lader
det Blodet gribe an, og langsomt tæres
hun hen ved denne skjulte Ild, som ulner.—
Nu Heltens Tapperhed, hans høje Byrd
hun mindes; Hans det ynderige Ansyn
og hans de søde Ord, saa levende.

et Indtryk paa omme Hjerte gjort,
 at bange Beemod nægter hendes Lemmer
 den qvægende og stærkefulde Hvile. —

Alt næste Phœbus med sin Fakkel
 lyste

vor Klode op, og Nattens kolde Taage
 for Morgenrødens Straaler maatte vige,
 da, halv fortvivlet, hun til Søsteren:

(I Tænkemaade de og Søstre være)

“sig, hvilken tvivlsom Uroe ængster mig!

“sig, kjære Anna, hvo er denne Gæst,

“som her paa vore Kyster landede?

“O hvilken mandig Skjønhed! O hvor
 tapper!

“og hvilket Mod besjæler ej hans Hjerte?

“jeg troer, (og hvad jeg troer, er soleklart),

“han stammer ned fra Gunders høje Slægt;

“Slig Uforsagthed viser jo, han ei

“vanslægtet har! hvør mangan ublid Skjebne

“har ikke tumlet ham? O horte du

“de Farer han i Krigen overstod ?

“Var min Beslutning ej uroffelig;

“ej meer med nogen Mand mig at
foreene,

“da ved min første Kjerlighed mig
Døden

“har skuffet; hvis ei Hymens Taffel
var

“mig yderlig forhadet, jeg da maaskee

“i denne Brøde kunde skyldig blive;

“thi ikke nægter jeg, fra Dagen, da

“min ulyksalige Sichæus ved

“min Broders Morderhaand blev fra mig
røvet

“funs ene denne rørt mit Hierte har,

“og opvakt dæmpet Lyst paa nye, saa atter

“jeg sporer hos mig fordum Elskovs Brand.

“Men gid at Jordens Afgrund sluger mig!

“Gid Juppiter med Iynildstraalen styrte

“mig ned til Erebus's de blege Skjgger

“og til den mørke Boelig, før jeg dig

“Bluesfærdighed! og dine Love krænker!

“Nej! han, som var min første Elsker,
han

“med sig og teg min hele Kierlighed,

“og selv i Graven den ham følge skal.”

Saa talte, hun brister ud i Taarer, de
paa Barmen strømme ned, og Anna sva-
rer:

“Min Søster, du som er mig mere kjær

“end Dagens Lyk, o lad dog ikke saa

“de unge Nar i Græmmelse hentæres!

“O vil du aldrig elsket Afkom skue?

“Hans Afke dette, troer du, kan forsone

“og Manerne? — Lad være end, at for-
dum

“ej nogen Bejler kunne sejre over

“den Sorgende (ej selv i Lybien

“og ej i Tyrus): Sig foragtet saae

“Järbas, og de mange flere Tyrster,

“dem Afrika, der paa Triumpher er

“saa

“Jaa rig, har frembragt; men D bør du
derfor

“og stride mod en Kjerlighed, som er

“dig ej modbydelig? Betænker du

“paa hvilken Jordplet ned du satte dig?

“Paa denne Kant Getulerne, et Folf,

“som aldrig overvundet blev i Krigen,

“og de utæmmede Numider, Havets

“de utilgiængelige Klipper os

“omringe; Fra den anden Side vi

“begrændses af et tort og ode Jordstreg

“og af de vilde, rasende Barbaer.

“Og nu den Krig, som Tyrus os bereder!

“Din Broders Trudsel! — Guderne har
selv

“og Juno (Naadefuld og mild imod os)

“hid fyret, ledet, hver Trojaner Kjol.

“See hvilke Steder, hvilke Riger skal

“ved Hgt et Ægteskab for dig ej fremkaae!

“Med Trojas Magt foreenet, skal Carthago

“sig svinge høit i Ære. Du med Bon

"Nu Himlens Gunst anraabe; Doffringen
 "tilendebragt, du søge, dine Gæster
 "at holde fast, og dem at overtude,
 "de ej bør drage bort, mens Vinter-
     Storme,
 "og Orion, den fugtige, paa Havet
 "ved tykke Luft sit Raserie udøve;
 "at Skibene ubrugelige ere."

Saaledes ved sin Tale hun forstod,
 at ruske til alt tændte Elskovs Glød,
 at aabne Haab for den Tvivlraadige;
 at løsne hvert Blusefærdighedens Baand.

Man allerførst nu hen til Templet iler,
 der Himlens Gunst ved Alteret sig at
 erhverve; valgte Faar, som Offer, falde
 for Ceres, den Lovgivende, for Phoebus,
 for Fader Bacchus, men især for Dig
 O Juno, som os knytter Hymens Baand.
 Den skønne Dido i sin højre holder

Selv

Selv Offerbegret, og øser Vinen
 imellem Hornene paa hvide Dvie;
 Nu vandrer hun, i alle Gunders Mafyn
 hen til det rige Alter, offerer atter,
 og med det skarpe Nje undersøger
 hun Dvægets spiielte Bryst og henter Naad
 hos den end bævrende og lunkne Indvold.

O I kortsynede Augurer! sig,
 hvad hjælper Tempeldyrkelsen og Offering
 den Elskende? En sagte Ild fortærer
 den sidste Marv, og midt i Hjertet lever
 det skjulte Saar; Den Ulyksalige
 hun brænder; rasende, hun løber, farer
 omkring, igjennem alle Stadens Gader;
 Dig uforsigtig Hind med affkudt Piiel;
 Bortfjernet langt i Cretas Skove, den
 af Hyrden truffet blev, som ikke veed
 han vinget Staal i Saaret led tilbage.
 Med dødelige Spyd i tynde Side
 den gennemstrosfer Skovene og Krattet.

Nu fører hun Æneas hen til hver
 Forstandning, viser ham alt Gnen færdig,
 og Tyrus's Rigdom; Hun at tale vil
 begynde, men ej noget Ord hun mægter
 at føre frem. — —

Mod Aftentimen lakker det, og see,
 hun iler hen til vanligt Gjessebud;
 af Njerlighed betaget, fordrer hun,
 han atter skal fortælle Trojas Fald;
 Og atter hun er idel Pre. — Man
 nu skilles ad; den blege Maanes Lys
 sig taber; Stjernerne, den ene efter
 den anden svinde bort, indbydende
 til Sovn. Men ene hun, i øde Boelig,
 sig kaster paa forladte Leje; den
 Graværende hun ene seer og hører,
 Hun trykker til sit Bryst Ascanius,
 og henrykt ved den Lighed, som hun finder
 imellem ham og Faderen, hun søger
 saaledes selv sin Njerlighed at stifte.

Med

Med alt begyndte Taarnes Bygning
 standses;

Sig Unglingen i Baaben ikke over,
 og Havnegravningen og Forsvarsværket
 de høje Mures Rejsning — Alt henhviler.

Men Jovis's fiere Huustroe mærker
 snart,

sig Dido af en giftig, farlig Elskov
 beherske lader; at dens Hestighed
 ej agter paa, hvad Nøgtet monne sige.
 Til Venus frem med disse Ord hun
 træder

“En herlig Roes, et rigt og vigtigt Bytte
 “for dig og for din Gen, og ærefuldt
 “det blev, hvis tvende Guddomsvæsen
 “her sejre over een ensfoldig Dvinde!
 “Jeg veed, du frygtede for vore Mure,
 “Kartages Størhed var dig mistænkt, men
 “hvad bliver Enden? og hvad nytter Liv?
 “O lader, lader os langt heller slutte

"en evig Fred og knyttet Hymens Bånd;
 "Dit Hjertes Ønske du jo opfyldt seer:
 "See Dido gjennemtrængt af Kierlighed!
 "Med lige Magt vi styre fælleds Folk!
 "Lad kun Trojaneren, som Ægtemand,
 "beherste hende! hver en Tyrer,
 "som Medgift, bør din Haand levere
 ham."

Dog Venus mærker, Hjertet her ei
 taler,
 at fra Italien til Afrika
 Regjeringen hun flytte vil, og derfor
 hun svarer: "hvo er saa affindig vel,
 "han sligt tør nægte? hvo vil heller sig
 "med dig i Krig indlade? Naar kun Skiebnen
 "opfylde vil hvad du har sagt, men jeg
 "heel uvís er, om Jupiter og vil
 "Trojaner, Tyrer, udgjøre skal
 "et Folkeslag i fælleds Hovedstad,
 "og om sligt Ægteskab og kan fuldbyrdes;
 "Dig

“Dig bør, som Hünstroe, fritte ud hans
 Tanker;

“Du gøre det, og jeg skal gøre mit?

Den kongelige Juno svarer! “Sigt

“jeg paa mig tager; Du i Korthed høre

“hvorledes Sagen jeg vil gribe an:

“Ved næste Morgengry, naar Titans
 Straaler

“paa Jorden falde, den forelskte Dido

“med sin Æneas aftalt har en Jagt

“i Skoven. Medens nu at Nyttet

“paa Flojen skynder sig, og Lundene

“med Jærgergarn omspænde, jeg fra Skyn

“en heftig Hagelregn nedskyllende lader

“paa Parret, og fra alle Himlens Hjørner

“skal Jordenfraldet buldre. Hele Folget

“nu flygter og forsvinder under Mørket;

“Men Dido og Trojaneren de mødes

“i samme Grotte, og jeg selv vil være

“nærværende, og — hvis det er dit Ønske —

“Æne-

“Æneas’s Fiendom hun blive skal
 “og Hymens fæste Baand skal knyttes
 her.”

Enthver dette Forflag Bisfald giver
 og smiler, lønlig, ved opdaget Svig.

Aurora midlertid fra Havets Skjød
 staaer op; ved Dagens Frembrud valgte
 Ungdom

nu vandre ud af Portene! Det store
 og mindre Næt og lange Gryd man med
 sig fører, Rytterne nu ile frem
 og Hundekoblet, som med skarpe Lugt
 begavet, Dyrets Spoer opdage kan.

Kartages Hordinger ved Trappen
 vente
 paa Dronningen, som end ved Pynten
 dvæler,
 og Gangeren, med Guld og Purpur prydet,
 fra

fra Bidslet, skummende, sin Tunge ka-
ster.

Omringet af en talrig Skare, hun
omfjæder træder frem, indhyllet i
en Purpur-Kappe, med stafferet Bræmme;
Af Guld er Pilefogeret, med Guld
blev Haaret flettet ind, og med en Guld-
frog

er Kjolen sammenhæftet. See J'ulus,
saa glad, og mange af Trojanerne
nu følge med! Æneas sig i Skjønhed
blandt alle mærker ud, og sig forener
med Skaren; Lig Apoll, naar han for-
lader

det kolde Lycien og Floden Xantus
og tyer hen til moderlige Delos;
Hån Dandse-Chorene fornyer her,
Cretenser og Dryoper, sammenblandet
og Agathyrserne, som sig bemale,
de synge, muntre, rundt om Alteret,

mens

mens Guden vandrer om paa Cynthiff
 Bjergaas,
 og Haaret, flagrende med Guld bevævet
 han pynter nu med lette Laurbærkrone,
 og fra hans Skuldre rasle Pilene.
 Saaledes og Æneas, gaaer, saa stor
 en Glæde omstraalet og hans Kjønn
 Ansigt.

Man paa de høje Bakker og til de
 affides skjulte Huler kommet er,
 de vilde Gjeder fare ned fra Bjerget
 og løbe over Højene, og hist
 i fulde Spring, man over aabne Mark
 seer Hjortene at sætte, de i Flugten
 sig troppe sammen i en skovet Blok;
 Men Unglingen, Ascanius sig glæder,
 i Dalene, paa muntre Hest, at kunne
 snart hiin, snart denne lade staae tilbage.
 Dat et Vildsviin, at en rødbrun Løve
 (saa ønsker han) fra Bjerget maatte nu
 nedstige her blandt denne lade Hjord!

Sig

Sig pludseligt et rædsomt Uvejr rejser,
 og Skyerne nedsende store Hagl.
 Trojaner, Tyrier, Ascanius,
 i deres Angest, søge hver sit Skjul.
 I Strømme Vandet styrter ned fra Klippen,
 og Dido og Trojanceren de mødes
 i samme Grotte. Først Gudinden Jellus
 og Juno (Ægteskabets Stifterinde)
 de give Tegn: det lynner; hele Himlen
 Medvider er, og fra de høje Bjerge
 man hører Nymphers Hulen. Denne Dag
 blev første Grund til hendes Død og Vanheld.
 Din Gølfets Tale meer hun sig ej brøder,
 ej søger hun sin Kjærlighed at skjule,
 og Brøden gives Navn af Ægteskab. —

Nu farer, ufortøvet Rygtet frem
 igjennem Sybiens de store Byer.

Hvad er vel hurtigt, som det onde Rygte?
 det næres, lever ved Ustædighed,

og samler Kræfter ved dets raske Gang;
 det i Begyndelsen er svagt og lidet
 af Frygt, men snart det sig i Luften svinger,
 paa Jorden staaer dets God, i Skyerne
 dets Ise taber sig. Mod Guderne
 opirret, Jorden (saa fortæller man)
 har avlet det, den yngste Søster til
 Enceladus og Cæus; Vinger, Fodder
 har Mindens Hurtighed; Det er et Monsfrum,
 saa grueligt og stort! saa mange Bjær
 (forunderligt at tale om) det har
 paa Legemet, saa mange aabne Vane
 man finder, under dem saa mange Tunger
 saa mange Munde lude, og det har
 saa mange Ører og at lytte med.

Om Natten, susende, det flyver midt
 igjennem Luften og ved Jordens Skygge,
 og aldrig blide Søvn dets Øje lukker;
 Om Dagen, lig en Begter, sidder det
 paa Husenes de høje Mønstre
 og paa de spidse Taarne, og forkræfter

selv

selv Hovedstæderne; saavel det Gande,
som Falske, det at sprede ud er villig.

Nu derte Nygte, Skadesroe, udsendte
forskjellige Beretninger blandt Folket,
og Løgn med Sandhed blandet var; man
hørte:

“Troianeren *Aeneas* kommet var,
“med denne skønne Mand sig *Dido* gifter,
“i Overdaad de Vinteren tilbringe,
“de glemme, hvad de skyldte *Rigerne*,
“og deres Kjerlighed ulovlig er.”

Se den vanartige Gudinde sligt
i Omlob bringer; til *Jarbas* hun
nu styrer, slende, sin Cours, og ved
sin Tale ægger op hans Brede, ham
i Harnisk bringer. —

Med bortsnappet Nymfhe
ham *Ammon* aflede, og derfor Kongen
1803.   S   i sine

i sine store Riger bygget har
 for Juppiter saa mange Altene
 og Templer, at vel hundrede man tæller,
 og helliget ham Ilden, som ei slukkes;
 ved Dag og Nat, den antændt skulde brænde
 for Guderne, og Jorden havde han
 med Offerqvægets fede Blod befrugtet. —
 Med mangefarvet Blomsterkrands hver Port
 bevundet. Men han selv uroelig, opbragt
 ved det for ham saa ærgelige Kygte,
 har — saa beretter man — ved Alteret
 for Gunders Afsyn med oprakte Hænder
 saaledes Juppiter paakaldet. „Du
 „Almægtige, for hvem Maurusskift Guld
 „ved muntert Gjæstebud paa malet Bænke,
 „nu gyder Bacchi Gaver! kan Du være
 „til dette Vidne? eller skal vi ikke
 „den Tynnild frygte, og skal Himlens Ild
 „da kraestesløs os blot indjage Skræk,
 „og Jordenskalbet uden Virkning være?
 „Landflygtig, Dido kom til vore Grændser:
 „vi

"vi, for Betaling, hende bygge lod
 "en liden Stad, gav hende Floieland
 "og Staden Love; men med spodsk Foragt,
 "hun affleg Borens Ægteskab. Æneas
 "som Herre, derimod modtager hun;
 "og denne Paris, med hans Qvinde-Gølge,
 "han til hvis Kind Mæconisk Qvinde Hue
 "er bundet, og hvis Haar af Salve lugter,
 "ser, han bemægtiger sig dette Bytte!
 "Jeg derimod, som dine Templer bringer
 "saa mange Offringer, med tomme Roes
 "til takke tage maa!"

Saaledes bad han,
 sig heldende til Altret. Juppiter
 ham hører, og sit Hie vender hen
 mod Kongestaden og mod Ægteparret,
 der glemmer hvad man skylder eget Rygte. —

Befalende, han til Mercurius
 saa taler: "Gaf min Son, lad Bestenvinden

"og dine Vinger føre dig til Jorden;
 "til den Dardanſke General, (ſom dvæler
 "i Tyrus og ei agter paa de Byer,
 "ham Guderne beſtemte), tale du,
 "og giennem tynde Luſt min Billie
 "du bringe frem! Den ſkjonne Venus ikke
 "har lovet, ſlig en Mand han ſkulle blive!
 "ej derfor tvende Gange har hun reddet
 "ham fra at falde for det grædſke Spyd!
 "Nei derimod hun lovede, han ſkulle
 "Italien (paa ſtore Riger frugtbar,
 "og ſom begierlig higer efter Krigen),
 "beherſke; Jorden Love foreſkrive,
 "og viſe, Teuſers ædle Blod at ſynde
 "udi hans Arer. Hvis ej ſlig en Udſigt
 "opflammer ham, og hvis han ikke ved
 "Bedriſter vil ſin egen Ære fremme;
 "Mon Faderen da Sønnen ſkille vil
 "ved Rom? hvad er hans Hensigt? eller hvi
 "forlader han ej ſine Fjender?
 "hvi tænker han ej paa Auſonſke Afkom?
 "og

“og ej paa de Lavinske Agre? Vnd
 “ham seile bort! Saa er vor Willie,
 “Du den forkynde ham!” —

Hiin sig belaver
 sin Faders Willie at efterkomme,
 han allerførst paa Foden Vingen fæster,
 den Vinge, som med Vindens Fart ham fører
 snart over Havet og snart over Jorden;
 og nu i Haanden tager han sin Stav,
 med hvilken frem han blege Skygger kalder,
 og sender andre ned til Tartarus;
 med hvilken han kan give og igjen
 berove Mennesket den søde Søvn,
 og som kan aabne Dødens lukte Dje;
 Med den udrustet, Vinden bort han driver
 og gjennemfarer selv de mørke Skyer.

I Flugten alt han ejner Bjerget
 Atlas,
 dets stejle Sider og dets høje Top,

paa hvilken Himlen støtter, hviler sig;
 See mod dets Ise, som med mørke Gran
 og tykke Skyer kronet, tórner Vinden
 og Skyllens Regn; med Sne er Skuldren
 dækket;

fra denne Oldings Kinder hele Bække
 sig styrte ned, og Skjægget stivnet er
 af Frost og Kulde.

Efter jævne Flugt
 han standser her, og hovedfulds sig styrter
 i Volgen ned; liig Fuglen, som ved Bredden
 af Havet, og ved fiskerige Klippe,
 med lave Flugt sig skyder frem; saa den
 Cylliniske Afkem, kommende fra Atlas,
 imellem Himmelen og Jorden flyver
 og gennemfarer Vindene og den
 med Sand bedækte Afrikanske Kyst.
 Han neppe med bevinget Gudsaal rører
 ved Huse, før og han bliver vaer:
 Æneas lægge Grund til faste Borge

og Hufene at pynte op; hans Sværd,
 med Jaspis indlagt var, og Skappen, som
 ham Dido til Foræring havde givet,
 i hvilken, Selv hun Guldtraad havde
 virket,

den lude af røde Purpurfarve.

Mercurius her taler strax paa Stand:

“Du til Kartago lægger Grunden nu

“En yndig Stad du bygger op; men
 glemmer

“Forkjælede! Dit eget Rige og

“det Vigtigste. Selv Gudernes Behersker,

“han, som bestyrer Himmelen og Jorden,

“mig sendte fra Olympen ned, og han

“mig bød, i Hast at fare gennem Lusten,

“og dig hans Villie at overbringe:

“Hvad er din Hensigt, og hvi dvæler du

“saa orkesløs i Lybien?—Hvis ei

“den ærefulde Udsigt, som dig venter

"bevæger dig; hvis ej ved Heltedaa
 "du dig vil merke ud, saa bør dig dog
 "ej glemme Ynglingen Aescanius,
 "din Arving, som medrette fordre kan
 "Italien og Rom, som Eiendom!"

Cyllenius nu Tælén brøder af;
 Af Synet iler han at komme, og
 forsvinder i den tynde Luft for Djet.

Aeneas, sandsestløs, ved denne Scene,
 forstummer, Haaret rejser sig af Skræk,
 og ej et Ord han mægter frem at føre.
 Han ingen anden Tanke har, end bort
 at flygte, og Farvel at sige til
 det fjere Land; saa slig Paamindelse
 og Gudernes Befaling ham forbauser;
 Men Ach! hvad gjør han nu? hvorledes
 skal

han tale til den Elskende? hvorledes

be-

begynde Talea? Nu han sig bestemmer
 og nu igjen forandrer han sin Tanke.
 Fra alle Kanter Sagen overvejes;
 Omfider den Tvioltraadige dog finder
 paa denne Maade klogeligst at handle:

Mnesthea og Sergestus og den tappre
 Cloantus kaldes frem, og han befaler,
 de uformærkt i Skand skal lade sætte
 den hele Flaade, og at Folkene
 de paa en Plet ved Havets Bred skal samle,
 forsyne sig med Waaben; og at de
 skal holde skjult, hvad Grunden er til sig
 Forandring. Selv han vil, naar Dido
 mindst

om Uroe drømmer, og ej tænker paa,
 at sig en Kjerlighed kan brydes af,
 til hende Udgang søge, og benytte
 det Øjeblik, som meest belejligt falder
 til Sit Farvel at sige — Alle glade,
 nu ile med at efterkomme hvad

befalet blev. Men Dronningen hun mærker,
 (Hvad mærker ej den Elskende?) at Svig
 her under stikker, og hun forudseer,
 hvad følge vil, og frygter, end hvor sikker
 hun kunde være. Røgtet atter her
 beretter, Skibene man tafler til
 og at man tænker paa at drage bort.

Affindig; rasende, hun lig en Galning,
 igjennemfarer Byen; som naar *Thyas*,
 ved knuset Tempel-Billede opflammet,
 nu hører *Bacchus*; og hans Orgier
 fremskønne hende, og da natlig Gjenlyd
 fra Bjerget, hen til Festen hende falder.

Omjæder til *Aeneas* taler hun:
 "Troeløse! sig, hvorledes turde du
 "vel haabe, sig en Uretfærdighed
 "at skjule, og at kunne saa i Taushed
 "mit Land forlade? Kan ej Kjærlighed
 "og ej den Haand, jeg alt dig givet har,
 "og

"og ikke Di d o, som din Vortgang ej
 "kan overleve, holde dig tilbage?
 "Og selv ved kolde Vintertid, du Skibet
 "tør lægge ud! Du Grumme iler nu,
 "til trods for Nordenvindene, at pløje
 "det dybe Hav! O hvis du ikke drog
 "til fremmed Land og ubekjendte Steder,
 "og hvis det gamle Troja stod endnu,
 "men du da og paa bølgetaarnet Hav
 "til Troja sejlede? For mig du flygter?
 "Ved disse bittre Taarer, ved din Haand,
 "(thi andet jeg mig ei har forbeholdt),
 "og ved vort alt begyndte Ægteskab
 "jeg beder dig, hvis mindste Tjeneste
 "jeg dig har viist, hvis du i mindste Maade
 "fandt noget Tæffeligt hos mig; O da
 "Du ynkes over styrtefærdigt Rige,
 "O da, (hvis du for Bønner Dre har),
 "O da, o da, forandre du dit Forsæt!
 "Du Marsag er, at jeg mig seer forhadet
 "af Lybien, af de numidiske Konger

"og

“og for din Skyld er hver en Tyrer
 “mod mig saa vred og opbragt; og min
 fydffe

“Bluesærdighed forsvundet med mit Rygte,
 “som fordum gjorde mig berømt og agtet.

“O du min Gæst (thi jeg med andet
 Navn

“dig nu ej nævne tør), betænker du,

“blandt hvilke Fiender du lader mig,

“mig Doende, tilbageblive her?

“Hvi noler jeg! Maaſkee jeg leve ſkal,

“indtil Phygmalion, min Broder, forſt

“nedriver mine Mure, til Jærbas,

“Getuleren, ſom Fange, hjem mig forer?

“O at du, ved din Vortgang, eſterlod

“en Afkom! At en lille ung Æneas,

“— ved hvem at ſee, igjen jeg fiendte dig —

“her paa mit Slot løb om og legede!

“Jeg for aldeles ſkuffet og forladt

“mig da ei heldt.” — Saa hendes Tale lod.

Men

Men Jobis's Bud Æneas glemmer ej;
 med uforandret Mine skjuler Manden
 den Sorg og Qual, som flemmer ham om
 Hjertet'

og svarer: "Aldrig jeg, min Dronning,
 nægter,

"jeg dig langt mere skyldig er, end du

"kan regne op, og evigt fjært mig Mindet

"om min Elisa være skal, saa længe

"jeg mig ej glemmer selv, og Ande drager;

"Du ikke troe, jeg himmeligen søgte

"at flygte bort, og ingenslunde jeg

"kom hid for Hymens Baand med dig at
 knytte.

"O hvis jeg efter Dødske kunde leve,

"og fra mig vælte hver Befymring, da

"mit Troia, allerførst, og mine Venner

"fra deres Aske reist, jeg skulde hilse,

"og Priamus's hin stolte Borg; den stod

"endnu, og mine Hænder skulde bygge

"paa nye det stolte Pergama, og give

det

"det til de Overbundne; men Apol
 "mig byder, fra Brynæisk Lund, og selv
 "Draklerne i Phycien mig byde,
 "tne til Italien; som Fædeland
 "at skjænke det min. hele Kjærlighed.
 "O hvis Kartagos Volde, og hvis Synet
 "af denne Bue Phoeniserinden er
 "saa fjert, hvi under hun Trojaneren
 "da ej at leve i Italien?
 "Nej! ogsaa vi, med rette søge hen
 "til fremmed Land; Min Faders Billede,
 "saa ofte Nattens Skygger dække Jorden,
 "saa ofte Stjerner's klare Lys oprinder,
 "i Drømme minder mig, og Unglingen
 "Aescanius; min Uretfærdighed
 "mod denne Elskte, som jeg stiller ved
 "Italien og ved ham loved' Rige,
 "de minde mig. Nu ogsaa Himlens Tolk-
 "fra Juppiter, igjennem Lusten sendt,
 "(I begge Guder være her mit Vidne!)
 "mig Himlens Villie tilkiendegiver.

"Jeg

"Jeg Guden saae med disse mine Øjne
 "at dale ned imellem Stadens Mure,
 "og dette Øre hørte grant hans Røst.
 "Du derfor dig og mig ej mere plage
 "med denne Klynken; Mod min Villie
 "Jeg til Italien maa drage hen."

Nu Dido, harmefuld, den Talende
 betragter, vender Øjet hid og did;
 fra Hovedissen, til hans Gedsaal, taus,
 og med Foragt, hun gjennemskuer ham,
 og, opbragt, taler hun „Troeløse! ej
 "din Moder Venus er: ej Dardanus
 "din Stammefader! Livet skylder du
 "det haarde; flippefulde Kaukasus;
 "du suet har Hyrkanske Tiger-Melk!
 "Dog hvi forstille mig? kan mere end
 "mig vente? hørte du ham sukke ved
 "din Graad? slog han vel sine Øjne ned
 "og udgiød han, bevæget, mindste Taare?
 "og sandt han Medynk med den Elskende?
 "Hvad

Hvad skal jeg nævne først, og hvad tilsidst?

“ei Juno, ej Saturnus dette see

“med Velbehag, og ingen mere nu

“staaer til at troe. Han Skibbrud leed og

Nød,

“og jeg var daarlig nok ham Deel at give

“i Riget, og at redde tabte Skibe,

“og Folkene fra visse Undergang.

“O Kurier, I plage mig! Apol,

“Draklet, og Mercurius nedsendt

“fra Jovis selv; en grum Befalning bringer!

“Jo Guderne om sigt sig vel bekymre!

“Sigt deres Noelighed forstyrre skalde! —

“Jeg dig tilbage ikke holde vil,

“jeg ikke dine Ord gjendrive vil;

“Du seile til Italien! og Volgen

“til Riget bringe dig! Jeg haaber, (hvis

“at Himlen fiender til Retsfærdighed),

“du mellem Havets Skipper straffet bliver,

“og ofte paa din Dido falde vil;

“fraværende jeg dig dog følge skal

“med

“med Ild, og naar den kolde Død mig
træffer,

“Min Skygge alle vegne dig skal møde,

“Ja end i Tartarus skal Nygtet mig

“din Straf og dine Lidelser fortælle.”

Her, midt i Tølen, af hun bryder, og
Bedrøvet dybt i Hjertet, Dagens Lys
hun flyer og af Synne svinder bort.

Aeneas, frøgtssom, nøler med sit Svar,
Han aabner Munden, men han er for-
svundet!

Nu hendes Tårner værsomt hende
bære

og bringe den Afsmægtige nu hen
til prægtige Gemak. Aeneas, skjøndt
han gjerne trøste vil den Sorgende
og ved sin Tale hver Bekymring bort
fra hende vende; skjøndt hans Sukke vidne
det svage Hjerte, hestigen at elske,

han Gndernes Befaling dog adlyder,
 og sine Skibe strax han efterseer.

Trojanerne af alle Kræfter, alt
 — kunns higende, at kunne komme bort, —
 de høje Skibe hale ud i Havet,
 og smurte Kjol paa Bølgen svømmer alt;
 fra Skovene man bringer lovsuld Vare,
 og Ege-Stolper, end som Mast ei dannet.
 Man seer Trojanerne at vandre, strømme,
 fra Staden ud, liig Myrerne: de tænke
 paa Vinteren, der forestaaer, og plyndre
 fra store Dwyger Kornet, bringe det
 til Gjemmestæderne; den sorte Skare
 nu vandre over Marken; gjennem Græsset,
 ad snævre Stie de slæbe deres Bytte;
 mens andre sidste Kræfter spænde an,
 det tunge Ar med Skuldren frem at støde;
 og andre drive paa de nølende
 og lade, for sig samlede at holde,
 og Virksomheden hersker overalt.

Bed

Ved dette Syn, hvad tænkte du, O
Dido?

Hvor sukede du ikke dybt? da fra
det høje Slot du overfuede
den hele Havbred fuld af Arbejds Hænder,
og hørte Folkets Raab fra Havet lyde. —
Hvortil, O grumme Amor, driver du
dog ej os Mennesker! hun atter noded,
ved Graad og Bønner ham at overtale;
ved Ydmyghed til Elskov ham at bøje,
thi for hun døer, hun Intet Uforsøgt
vil lade staae tilbage "Seer du Anna,
"hvor Travlhed hersker rundt omkring os?
at

"man alt sig samlet har? at Sejlet blot
"nu venter gunstig Vind? Det glade
Skibsfolk

"paa deres Bagstavns Krandsen alt har sat!
"O! hvis jeg havde ventet sig en Sorg,
"jeg og den baaret havde! — Men min Sø-
ster,

"du her for mig, Elendige, maa handle!
 "Jeg veed, den Utro ynder ene dig,
 "at sine Tanter han til dig betroer;
 "Til ham belejlig Afgang ene du
 "at finde veed. Gaf Søster! til den Stolte
 "du ydmyg tale: Jeg med Græfnerne
 "ej i Auliden mig har sammensvoret
 "for det trojanske Folf at ødelægge;
 "til Pergama jeg ingen Glaade sendte:
 "ej jeg fornærmet har hans Faders Afte,
 "O hvorfor lukkes da for mig hans Dre?
 "Hvor iler han vel hen? Den Elskende
 "for sidste Gang om en Velgjerning beder,
 "han den ej nægte! lad ham vente, til
 "at Veirliget og Vinden gunstig bliver.
 "Jeg meer ej Fordring gjør paa Ægteskabet,
 "som han har brudt; og ej fra Latien
 "jeg ham tilbageholde vil; jeg beder,
 "blot om en liden Frist og Rolighed
 "at min saa stærke Kjerlighed sig lidet
 "fau svale, og min Skjebne lære mig

"at

"at blive meer fortroelig med min Døds-
 "Det er den sidste Gavnst jeg mig udbeder
 "(Du Medynk føle med din Søster) ! og
 "hvis denne han indremmer mig, jeg ham
 "vil lade rejse; og, at hvert hans Ønske,
 "kan opfyldt blive; skal han see mig døe."

Saaledes beder hun, og Søsteren
 frem og tilbage bringer hendes Klage;
 men ingen Graad bevæge kan Æneas;
 han, ubevægelig, vil intet høre,
 thi Skjebnen er imod, og Himlen selv
 tilstoppet har det, ellers blide, Dre.
 Sig Boreas, naar over Alperne
 den kommer; med sin Aande strider den
 at rykke op den stærke Fæg, som ved
 sin Alder, Kraft og Styrke samlet har;
 det knager; Stammen rykker, Jorden
 skræks
 med Lov og Brene; Træet hælder alt
 ud over Klippen, men saa højt dets Tæppe
 I 2 i Luf-

i Luften rækker, løbe og dets Rodder
i Jorden ned: saaledes Helten og
ved hendes Tale tumles hid og did,
og paa hans Hjerte tung Befymring hviler,
dog, ubevæget, seer han Taaren flyde.

Men den ulykkelige Dido, skrækket
ved dette Fatum, og af Livet fjed
sig ønsker Doden, og hun styrkes i
sit Forjætt, da paa Alteret, som brænder
med Regelse, hun Offeret vil lægge,
og seer den hellige og hvide Mælk,
(O skræffeligt)! at blive sort, og Vinen
til ureent levret Blod forvandle sig.

For ingen, ej engang sin egen Gøfter,
hun aabenbarer dette Gyn. — Der just
af Marmor et Kapel paa Slottet var,
Sichæus's Minde helliget; hun holdt
det højt i Ære; det bevundet var
med uldne Tæpper og med festligt Lov.

Naar

Naar Nattens Mørke faldt paa Jorden ned
 og eensom lgle fra de høje Muure
 sin Sørgesang i ynkelige Tuden
 fremforte, hørtes her Sighæus's Røst
 at falde hende. Selv en gammel Spaadom
 forfærder hende med Naamindelser,
 og end Æneas, grum, uroeliger
 den Elskende i Drømme, stedse hun
 forladt sig seer, og uden Følge, vandre
 omkring, og sine Lyrier at søge
 i Driften; Pentheus, rasende, saaledes
 af Furier saae hele, store Skarer
 og tvende Sole og et dobbelt Theben;
 hun lignede Drestes, (paa Theatret
 hun ofte træder frem), naar bort han flygter
 for Moderen, som sig bevæbnet har
 med Ild og Slang, medens Høvnens

Guddom

ved Døren venter. Dido, overvundet
 af Sorg, nu raser, og sin Død beslutter;
 Hun overlægger hos sig selv, hvorledes

og naar sit Førsæt hun ndføre vil.
 Til Søsteren, (som af Sorg nedbøies),
 hun taler, under Munterhedens Maske,
 og skjuler sin Beslutning! hendes Ansigt
 forskilte Haab opliver. "Du lykønske
 "din Søster! jeg nu Kunsten haver lært,
 "hvorledes han skal blive min, hvis ei,
 "hvorledes jeg min Elskov qvit kan blive:
 "Med Decanets Grændser, og mod Vesten,
 "det Yderste af Æthiopien,
 "hvor høje Atlas drejer Himmelen,
 "(besat med funkende og klare Stjerner),
 "her en Præstinde af M a s s y l i s k Slægt,
 "man vilste mig, hun vogter Templet og
 "hun giver Dragen Føde, og paa Træet
 "indviet Green, for Venus, gemmer hun.
 "Balmue — Søvnens Urt — og klare

Henning

"hun osrer ud; og med sin Troldomskraft
 "hun Hjertet for Bekymringer kan lette
 "men det og store Drøvelser tilskikke,

"og

"og standse Flodens Fart og Stjernerne
 "tilbage drive og fremfalde Aander;
 "Du Jorden hore skal at brøle under
 "din Fod, og Træet skal Du see at stige
 "fra Bjerget ned! — O jeg bevidner dig
 "ved Guderne, min Søster og ved dit
 "mit fiere Hoved: mod min Villie,
 "ngjerne, griber jeg til magiskt Kunstgreb!
 "Du, hemmeligen, under aaben Himmel,
 "og i det inderste af Slottet rejse
 "et Baal, paa det du kaste Sværdet, som
 "den Grumme efterlod i Sovesamret,
 "hans Klæder med! Ja Ilden alt fortære,
 "hvad os om denne Ridding minde kan!
 "Det er Præstindens Bud" saa talde hun
 og sang og blegnede. Men Anna ei
 troer, Søstren under dette Skin
 af Dffring
 sin Død at skjule; saa affindig ei
 hun hende tænke kan, og ei hun frygter

for noget værre, end hvad hændtes, da
 Sighæus døde. — Derfor hun adlyder.

Alt Baalet stod paa det bestemte Sted
 besat med Harpir og med brændbar Steen-
 Eeg ;

Med Blomsterkrandse Dido det behænger
 og kroner det med sorgende Cypresser,
 Det efterladte Sværd, Æneas's Klæder
 og Billede hun allerøverst lægger
 paa Sengen ned ; og grant hun ffuer nu
 i det Tilkommende. Om Baalet rundt
 er anbragt Altene ; Her hiin Præstinde,
 med Haaret flagrende for Vinden, løst,
 paa alle infernalske Guder falder,
 paa Chaos, paa trefoldet Hefate,
 og ud hun ofrer Vandet ; (det man anseer
 at være hentet fra Avernisk Kilde),
 og spærde Urter, som ved Maanens Skin
 med blanke Lee afmejedes og drøppe
 med sort forgiftig Vædffe, fordrer hun ;
 hun

hun seger og den Vorte, som man river
 fra Panden af det nyelig sedte Gol.
 Men Dronning Dido staaer ved Alteret,
 den ene God er blottet, Kjolen hæftet
 tilfædes, og i Haanden holder hun
 indviet Offer-Rage; Guderne
 og Stjernerne — de hendes Skiebne kiende —
 ja hver en Guddom, hvis Retfærdighed
 uheldig Elfskov ej forglemmer, hun
 paakalder. — Nat det var, de trætke Lemmer
 alt nød den sidste Sovn, og Skovene
 og Havets Brusen hvilede. Det var
 ved Midnatstimen, da den hele Mark
 og Løvet og hver spraglefarved Fugl
 og Fiskene, der boe i store Søer,
 og Dyrene i Krattet, dussede
 i Sovn, ved Nattens Længsel, soledede
 sig lettede for Sorg, og g'ente hver
 en Dagens Møje; Men den arme Dido
 hun sorger end, og ikke hendes Bemed
 ved Sovnen lindres; hendes Dje ej;

- ej hendes Siæl kan nyde Mattens Hvile.
 Nei! hver Befymring sig fordobler, og
 med dobbelt Kraft hos hende Amor raser,
 og i sin Harmes, ved sig selv hun tænker;
 "Hvad kan, hvad bør jeg nu vel gribe til?
 "Skal fordums Bejler atter jeg forsøge?
 "og, ydmyg bedende; anholde om
 "den Haand, sem ofte jeg foragtede?
 "Skal jeg med disse Skibe drage bort
 "og lade af Trojaner mig befale?
 "maaske fordi jeg dem har understøttet
 "med Hjælp, de og for min Belgjerning
     ere
 "tafnemmelige! Men om jeg end ville,
 "mon mig, Foragtede, de ogsaa toge
 "ombord? — Endnu Elendige! du ej
 "tilfulde kjender den trojanske Gvig;
 "Hvad da? Skal, flygtende, jeg ene følge
 "de Triumpherende? Skal jeg dem følge,
 "omringet af kartaiginensist Skare
 "og af mit hele Hof? og de jeg med

saar

“Saa stor Besvær fra Sidon forte bort,

“de atter Bolgerne her skulde plove?

“og jeg befale, Sejlet løs at gjøre.

“Nej! for du døe! og ende Smerten med

“et Staal. Og Du, min elskte Søster, du,

“bevæget, rørt ved mine Taarer, først

“den Elskende forvoldte denne Sorg,

“og overgav mig Kienden ibold!

“hvi kunde jeg i Enkestand ei leve?

“for slig Befymring ikke see mig fri?

“den Erøffab, jeg Si Chæus's Afke svær,

“er brudt!”. saaledes hendes Klage lød.,

Aeneas imidlertid, med faste Forsæt
at sejle bort, og alt til Rejsen færdigt,
paa Dækket sov. En Guddoms Skikkelse
sig for den Sovende nu stiller frem.

Den lignede Mercurius; det var
den samme Røst, de samme gule Lokker,
den samme Farve, samme Ungdoms Ynde.

“Kan Venus's Son, nu sove? seer du ei

“de

“de Farer, dig omringe? O du Daare!

“og merker du ej gunstig Vesten-Vind

“at falde? Dido har sin Dod besluttet,

“med Ewig og Ondskab hendes Sjæl er
svanger,

“og hun beherskes af en grusom Harmes.

“Hvi skynder du dig ej, at flygte, medens

“du flygte kan? Snart skal du Havet see

“besat med Aarer og med Blus at skinne

“og Kyfterne i Lue staae! hvis her

“Aurora træffe skal den Nølcende:

“Du dersor skynde dig, og troe, at Intet.

“Foranderligt i Verden er, som Kvinden.”

Saa talt, den svinder bort i Nattens
Mulm.

Bed sligt uventet Syn Æneas, skrækket,

af Sønnen farer op, og driver paa

sit Folk. “Op! vaagner dog og sætter
Eder

“paa Bænkene og tager fat paa Aaren!

“op skynder Eder, Sejlet løs at gjøre!

“En

“En Guddom, sendt fra Himlen, minder
atter:

“vi ise skal med Flugten, over Fjære

“hvert snøet Løug. Hvo du end monne
være.

“O Hellige! vi, glade, din Befaling

“adlyde! Du os ej forlade, gunstig

“du venlig Stjerne lade for os skinne!”

Dg nu det blanke Sværd fra Skeden ud

han trækker, Fjærer Anfertouget over;

hver Mand besjæles af den samme Iver,

og ingen Hænder ledige man seer.

De Kysterne forlade; Havet skjules

af Skibe; Bølgenes Skum de for sig drive

og rast de gjennemføre vandblaa Vej.

Aurora saffransfarvet Seng forlader,

dens forke Straaler sende Lyset ned;

da, fra Altanen, Dronningen alt saae,

at Dagen brøder frem, og Skibene

i bedste Orden skride over Havet,

og Kystene og Havnen tom at være.

Hv

Hun trende Gange for det skønne Bryst
 sig slog og overfår de gule Lokker.

“Skal den Udlænding drage bort saaledes.

“herfra, O, Juppiter! og Vores Rige

“tilbedste have? vil man ikke gribe

“til Vaaben, og fra alle Byens Kanter

“ham sætte efter? vil man Skibene

“ej ruste ud? Op iler hurtigen

“og bringer Sæfker! løser Sejlene

“og sætter alle Mærerne igang!

“Men, ah! hvad siger jeg? hvor er jeg
 vel?

“hvad! er min Sjæl af Maseri forvirret!

“Ulykkelige Dido! Ja det er

“dit grumme Fatum, som dig nu forfølger.

“Nej! da Æneas Scepteret i Haanden

“du gav, du dette burde have gjort!

“Der var hans Tro og Love! det er ham,

“som med sig fører sine Fædres Guder!

“see det er ham, om hvem man tør fortælle

“hau tog paa Skulderne sin gamle Fader!

“Sig

“Giig, kunde jeg ej have senderrevet
 “hans Legeme, og kastet det i Havet?
 “ej have dræbt Ascanius med Staalet?
 “og sat ham frem paa Bordet, som en
     Ret

“for egen Gader? — Eviolsom Kampens
     Udfald

“dog havde været! — Vel! det være saa!

“Min Død dog var bestemt, hvo havde jeg

“da vel at frygte for? Hans Lejr ibrand

“var bleven stuet, som hans Skibe og:

“udryddet havde jeg den hele Slægt

“med Gaderen og Sønnen, og jeg selv

“mig havde dræbt paa deres faldne Lig.

“Du Sol, hvis Straaler alting overskuer,

“Du Juno, som min Elskov mig indskjød

“og nøje kjender den! Du Hefate,

“som man paa Vejene ved natlig Mørke

“anraaber, og I Furier! I Guder,

“som efter Døden mig beherske skal,

“O, hører mig, og lader Hævnen træffe

"den Skyldige! O hører mig: hvis det
 "nødvendigt er, den Nidding løbe skal
 "i Havn, og lande der, hvis Juppiter
 "Italien for hannem har bestemt:
 "gid Krigen da, og stridbart Folkeslag
 "forsølge ham! Landflygtig, revet fra
 "Julus, ydmyg, ham om Hjælp lad bede!
 "til Sines grumme Død han Vidne være!
 "og naar nu Fredens tunge Vilkaar han
 "sig underkaster, lad ham ikke redde
 "sit Rige eller Liv, men for hans Tid
 "er omme, falde han, og ubegravet
 "han slænges hen! Det er min sidste Bøn:
 "Med disse sidste Ord mit Bled skal flyde
 "Kartaginenser! ogsaa I forfølge
 "med Had hans Affom og den hele Slægt,
 "mod vores Afke viser sig Belgjerning!
 "Ej mindste Venfkab, intet fjerligt Forbund
 "få knytte mellem disse Folkeslag!
 "Gid fra vor Afke maae en Hævner opstaae
 "som de trojanske Kolonister vil

"med

“med Ild og Sværd forfølge. Nu og siden,

“naar Kræfter de sig samlet har til Krig,

“da gid Uenighed maae herske mellem

“den ene Havbred og den anden, da

“gid Hav mod Hav, mod Baaben, Baaben
stride!

“Ja end blandt deres Børnebørn sig Krigen

“fortplante!” — Nu hun pønsar, tænker
paa,

io før, io hellere sit Liv at ende,

og taler til Si Chæus's Amme, Barcent

(thi hendes egen alt tilhyllet laae

i sorte Jord i det forladte Land).

“Du kjære Amme! Skaf min Søster hid

“Bæd hende ile, at bestænke sig

“med Flodens Vand; Forsonings Offeret

“og Dvæget med hun bringe! Selv du
frandse

“din Tinding med et helligt Baand, thi jeg

“fuldbyrde vil det alt begyndte Offer,

“som jeg for Pluto har bestemt, og ende

“min Dval. Jeg Baalet nu vil tænde an,
 “Æneas Billede i Lucen kaste.”

Nu Ammen tripper af saa hastigt, som
 de gamle svage Lemmer det tillade,
 men Dido skjælvende, og rasende
 ved Tanken om det gruelige Forsæt,
 blodrøde Øje kaster hid og did,
 den bange Kind med Taarer er besprængt,
 og bleg ved Tanken om den Død, som ventes.
 Hun til det Inderste af Slottet gaar,
 bestiger Baalet i sit Kaserie,
 og blotter det dardaniske Sværd, som hende
 til sligt et Brug foræret ikke blev.
 Her seer hun de trojanske Klæder, og
 den hende saa bekjendte Seng; Hun græder
 og staaer en liden Stund i dybe Tanker,
 Hun ned paa Sengen kaster sig, og taler
 for sidste Gang: “O I Reliquier
 “for mig saa kjære, medens Himlen og
 “min Skjebne gunstig var, modtager nu
 “min Sjæl; befrier mig fra al min Dval!

“Jeg

"Jeg levet har, og Banen lagt tilbage,
 "den Bane, som mig Skjebnen forekrev,
 "navnkundig end min Skygge vandre skal
 "ned under Jorden: Jeg jo bygget har
 "en Bye, som er berømt, og egne Mure
 "mit Dje saae! Min Mand jeg hævnnet har,
 "min Broder straffet. — Hvilken Lykke ej,
 "hvis de trojanske Skibe aldrig vare
 "til vore Kyster komne!" Hovedfulds
 hun faldt paa Sengen. "Skal uhævnnet vi
 "da døe? Ja døe vi bør! — Saaledes det
 "en Glæde er til Skyggerne at vandre!
 "O gid den Grumme, fra det dybe Hæb,
 "maa Luen see! og med paa Rejsen tage
 "en Anelse om vores Død." Hun brøder
 nu Talen af og hendes Følge seer,
 hun styrtet er emfuld, at hendes Hænder
 og Sværd med røde Blod bestænkte ere.
 Strax lyde Raab og Skrig i Fergemaffet,
 og Røgtet altforbauser hele Byen.
 Man Graad og Suk og Qvinde-Hylen hører

i hvert et Huus, og Luften giver Gjensind
 af Jammerkrig; det var som Gienden
 brød ind og lagde gamle Tyrus og
 Kartago øde; sem naar Luen raser
 og skaaner Templet ej, ej Folkets Huse.
 Afsmægtig Anna hører det; forskrækket
 ved denne Leben hid og did; sit Ansigt
 med Næglene, med knyttet Næve Brys-
 ket

misshandler hun, og løber gjennem Træng-
 sten.

og falder paa den Doende ved Navn.

“O Gøster! sligt din Hensigt var? Du
 ville

“beskuffe mig? og derfor dette Baal

“og disse Altene og denne Ild

“man tilberedet har! O jeg Forladte!

“hvor skal jeg først min Klage vel be-
 gynde?

“Har du seragtet mig sem Følgesvend

“i

"i Døden? hvis du havde bedet mig,
 "din Skjebn dele, samme Smerte da
 "og samme Time havde ved en Døds
 "og bragt af Verden ud! Har disse Hænder
 "saaledes da tillavet Baalet, og
 "paakaldet Guderne til denne Offring,
 "at jeg, saa gruesom være skulle, dig
 "her at forlade; du min Søster; har
 "gjort Folket, mig og dig og hele Byen
 "og det sidonske Folk ulykkelig!

"Ræk hid! med Vandet Gaaret jeg vil
 . tvætte,

„og hvis endnu hun endnu drager Aande,
 de, jeg

"den snappe vil med Munden". — Op hun
 træder

paa sidste Trin, og til sin Barm hun
 trykker

den næsten døde Søster; med sin Aande
 hun varmer hende op; med Kjolen Blodet

hun tørrer af; det tunge Djelaag
 her Dido op vil løfte, men asmrægtig
 hun atter bliver; Brysket raller alt
 ved Gaaret; hun sig trende Gange reiser,
 og støtter sig paa Armen, trende Gange
 paa Gengen atter hun tilbagefalder,
 og med det vilde Djekast hun søger
 nu efter Dagens Lys, og sukker, da
 hun skuer det. Men Juno ynkes over
 langvarig Smerte og saa haard en Død,
 og fra Olympen sender Iris ned,
 hun Siælen, som ved Legemet saa fast
 end hænger, løse skal; thi ej naturlig
 er hendes Død, og ej den er forskyldt.
 Det er en voldsom Kjærlighed, som hende
 for tidlig river bort; Proserpine
 end ej det gule Haar affskåret har,
 og Hovedet til Orkus viet ind;
 See! derfor Iris, Duggens Moder,
 flyver

paa

paa saffrangule Binger, og fra Solen
 modtager hun saa mange skønne Farver.
 Hun standser over Dido's Hoved "Jeg,
 "befalet, bringer Pluto dette Offer,
 "og løser dig fra dette Legeme".
 Saa talt, hun overfjærer Haaret, og
 strax Dedens Kulde Dronningen betager,
 og hendes Ande taber sig i Vinden.

J. C. Hedegaard.

Paa et aftalt Samlingssted.

Staaer Dagens Begn paa Himmelbuen
 stille ?

Og standsed' rundt omkring Bevægelsen ?
 Saa seent, som om det var de sidste, trille
 Minuterne af Tidens Urne hen.

Styrt, gyldne Dag, styrt Dig i Havets
 Folge!

Kom, hemmelige Nat, med Stjerners
 Folge!

En øde, frydløs Evighed udfolder

Sig mellem Nu og Dagens sidste Skær,
 Thi Lilla da, hvis hun sit Løfte holder,
 Fortie det, kaarne Sted! — skal møde
 her.

D rev ei længer, blide Aftenrøde!
 Du skionne Vink til det aftalte Møde!

Hvor

Hvor stille rundt! Med ubetvungen Grode.
 Her Ensomhed sin Nældekrone snoer,
 Kun min Forventning dette bange Døde,
 Uldsfet, Orknens matte Gæst, beboer,
 Lig Vandern, som til hærdet Himmel fluer,
 Vansmægtende i Sahras Helvedsluer.

Suus tiolende igiennem disse Blade,
 Suus lindrende, Naturens Aandedrag!
 Døs mig i Blund, hæsthvidslende Cicade,
 Og tæm til Fred mit vilde Hjertes Slag!
 Kom, hulde Søvn! med mine Dindlings-
 drømme

Og lad mig forud Glædens Bæger tomme

Men nei! For mig er ingen Fred og Hvile,
 Unøisom Attraae i hver Aare flaaer;
 Ei lærte jeg ved Haabets Barm at smile
 Og forud salig, vente hvert et Aar:
 Lig Mindet, som iblandt Ruiner flager,
 Mig selve Haabets blide Engel plager.

O kom

O kom da, Hulde! Siig, hvi kan du tøve
 At synke til mit længselfulde Bryst?
 Og vover du, seentstyslende, at røve
 Et Dieblisk fra Amors kielne Lyst?
 Den svundne Tid ei meer tilbagevender,
 Og Hiertet, af! fortæres, mens det brænder.

Lad Livets Morgentimer ei forgiæves
 Omcirkle dig i Glædens lette Dands,
 Og viid, at alt igjen tilbagefræves,
 Din Ungdoms Smil og Gratiernes
 Krands;
 Thi flyv! See! Solen daler allerede
 Og Nattens Skygger sagte sig udbrede.

Chact Staffeldt.

M a t l i g F e s t.

Naar Midnat Stierner om sin Ise sanker
 Og Himlen ned til Jorden synes the,
 Fedsaget af høitidelige Tanker,

Forlader jeg mit Arnested og Hye;
 Dybsindigt grublende, jeg eene vanke
 I Tausheds Drk til Dagens første Grye,
 Da Kræften sig af Søvnens Arme river
 Og Bysets Strømme Møiens Hiulværk driver.

Og medens Stiernehimmelen sig dreier
 Gaa hellig stille i sit Wons Ring,
 Og jeg saa frit, kun halv paa Jorden, sveier
 I Telescopens Underland omkring,

Jeg

Jeg Liv og Død, jeg Jord og Fremtid
veier,

Min Aand bevæger sig i store Sving:
Lig Chrysaliden med udvoxne Vinger,
Til Aanders Rige moden den sig svinger.

Ved ubrudt Tankelys jeg Jordens Glæde
Seer tage Kronen af og lægge den
Dybtlydende, ned for Fornuftens Gæde,
Som bæres i Triumf fra Himmelen;
Og mens i Samklang reene Aander gælde
Fyrstindens Priis, blandt dem jeg knæler
hen:

"O Himmelske! du end min Tid og Tanke
I dine idealske Former sanke.

Dit Bud, o Aanders Dronning! i hvert
Hierte

Til Aanderigets Lyngdelov, du grov,
Og til forheiet Orden, Lyst og Smerte
Strengt

Strengt underkastede den høie Lov ;
 Du Jordens Pleieson hans Udspring lærte
 Og sagte vænnende fra dyrist Rov ,
 Ham herlig rakte Offerlammet's Krone
 Og segnende , han steg til Guders Bøne."

Saa raaber jeg , imens sin Cybele
 I festlig ordnet Dugang , Toget slaaer :
 Jeg seer Opofrelsen med Krandsen skride
 Og Taalmod , som nedsmiler i sit Saar ;
 Jeg seer Dig , Samvid , grumme Eumenide,
 Dig , som i Pagt med Sovn og Drømme
 slaaer :

Med hellig Gruen jeg Triumphen fører,
 Indtil i Østen Dagens Purpur luer.

Echæ Staffeldt.

G m a a :

S m a a d i g t e.

I.

L i l l e . D . B .

Nytaarsdagen 1798.

Mens du i Søvnens Favntag hviler
 Min evig elskelige Brud!
 Din lykkelige Elsker iler
 At ofre for dit Held til Gud.
 Et Aar gik hen, og et fremtræder
 Med Roser i sin fulde Haand,
 Og vinker os, af fælles Glæder
 At flette Samsunds Perlebaand,
 O gid din sømme Elsker kunde,
 Hvad uden Døder han attraaer,

Hvad

Hvad mange ham maaffee misunde,
 Stroe Salighed paa dine Nar.
 Naar Mismod dine Kinder væder,
 Gid han til Fryd forvandle da
 Den Taare, som dit Hjerter græder,
 Og Kilden, som den rinder fra.
 Og naar en bedre Skiebne fryder
 Elise, dig med Iuttret Lyst,
 O gid han da ved milde Dyder
 Maa nære Glæden i dit Bryst,
 Og giennem Livets skjulte Veje,
 Indtil den fredelige Grav,
 Maa stedse glad og skionsom eje
 Det hulde Hjerter, du ham gav.

II.

Til E. D. B.

I et Exemplar af mine Poesier.

Saa mangen en Blomst jeg opdrog
Til mange forskellige Skjønne,
Der smilende tog
De Blomster, og fandt dem ret kjenne.
Dig Gartneren bringer til Gave
Elise, Sig selv, og sin Have.

III.

Til en ung Autor.

Hvis du attraaer udødelig
 I Prosa eller Vers at blive;
 Lad Gratjer da dictere dig,
 Hvad Muserne dig bod at skrive.

IV.

Paa Kilden i Frederichsberg Have.

Gyd Kraft i dine Gjesters Marer,
 Saa tit de ile til din Favn;
 Som dine, gid den Godes Laarer
 Kun rinde maae til Jordens Gavn!

Under A. W. Hauchs Billede.

Naturen saae sin hulde Ven
 Dens nogne Rigdom at afbilde,
 Og tryllet ved hans Kunst hun vilde
 Af ham kun, klædes paa igjen.

En Følelse ved Bernstorffs Grav.

Din store Sjæl, hvori to Riger hvilede,
 Jeg Dødens Engel i et Kys, og smilte;
 Huld var du mig — end paa dit ædle Stov
 Jeg grædende opsanker Egeløv.

Nytaarsgænge.

Til J. K. Høft.

Som Solen, der straalet, usvækket i Elands,
 Og trodser hver Skye, som i underlig Dands
 Den truer at mørkne for Jorden,
 Saa straalet dit Hjerte, af Eidernes. Flo
 Usvækket, saa trodse det, kiest ved sig selv,
 Hvert Uvejr, der truer med Jorden.

O Ven! o vor Lykke udfordrer saa lidt,
 Vort Liv er en Rejse, hver Dag er et Skridt
 Paa Vejen vi alle betræde;
 Pluk Blomsterne Ven, og lad Tornene staae,
 Og møde dig Skyer, lad Skyerne gaae,
 Kun Drøm er vor Sorg og vor Glæde.

IX.

Til S. M. D.

Da hun gav Høst sit Ja.

Stolt ved din Udkaarnes Side,
 Salig ved hans Favnetag,
 Seer du hver en Dag henglide
 Under Haabets Purpurflag.
 Om de gyldne Timer dandse
 Omhed, Vnde, Huuslighed!
 Disse Gratier skal frandse
 Dig som Brud med Himlens Fred.

VIII.

Til en Veninde

med Knudsens Samling af Højtidsfange.

Syn Digtere foreente sig
 Den lille Bog at sammenskrive,
 Som herved oversendes dig
 Af den, der mellemst nævner sig.
 D maatte jeg udødelig
 Ved din den søde Stemme blive,
 Da skulde det og lykkes mig
 Dit Navn en Stjernefrands at give.

G u l d æ b l e t .

Mildt som Morgenens Glimt, der hilser
de perlede Roser,

Fryder dit tryllende Smil, Psyche, din
lutrede Kreds;

God som den kjæreste Lyd af Pandions kla-
gende Datter

Rinder i henrykte Barm, Psyche, din
smeltende Sang.

I dine Fjed fremspire Liljer og spæde Violetter,
Og i din Skygges Lue trænge Kjermin-
der sig frem.

Psyche, dog var det ei blot dit Smil, ei
blot dine Toner

Ei blot dit Bestes Magie, hvad vi tilbad
i dig;

Men

Men at Du qvindelig blid besad hvad dit
 Navn os forkyndte,
 Psyche! din Sjæl det var, som Dig
 Guldæblet vandt.

XI.

D i g t e r s a l i g h e d .

Salig den Digter, hvis Qvad afløffer en
 Gratie Lærer!
 Skjønnere Dug ei kan græge hans Væ-
 bendefrands.

XII.

I Elise Hallings Stamhøg.

Vndig blomstred Du i Taarnholms Dale
 Skienhed var din mindste Prydelse;
 God som Harpens Klang i Kongers Sale
 Lød din hulde Røst blandt Elskede.
 Kjek og om en Norges Yngling sig
 Nærmede dit Trylkebeltes Flig.

Løer jeg, var hans Ord, Tilbedte, haabe
 Du vil frydes ved at troe mig din?
 Trofast til mit Blods den sidste Draabe
 Glæder mit Hjerte for dig, er du min.
 Smilende du rakte ham din Haand:
 Himle gjennemfremmede hans Aand.

Gid da Norges Fjælde stedse være
Dig et Billed paa hans Trosfæthed!
Mindet om de danske Dale nære
Straalen af hans første Salighed!
Nyd Elise! med din Christian
Alt, hvad Held og Samklang yde kan!

G. H. Olsen.

~~~~~

S o n n e t t e r.

I.

Genierne.

—

For Sonnettets Genius kun læret
 Gad Petrarchas spæde Beemodsqvad,
 Han paa Liljekalkens Bredde sad,
 Kixlent fluffende i Aftenfiæret.
 Som en Gylfe Dug, gad han fortæret
 Elskovs Taarer paa et Rosenblad;
 Jaget Sukkes Hob i ordnet Rad,
 Hobler lig, af Elskovs Barm opgiæret.
 Tidens Genius som herlig stæeg
 Til Olympen, over Skyers Baner,
 Ham i sin Forbiflugt saa formaner:
 Følg mig du! Forlad din Borneleeg!
 Hift du med Athenes Hielmbuſt spøge
 Og at løfte hendes Spnd forsøge.

—

Bed Staden Wiens Besfuelse fra
Gallizinhierget.

Over Wiens Steenkolossers Rader
Hvirvler Røgen af en antændt Skov;
Id og Lyst med Fod og Hjul og Hov
Sliber, ploier, knuser hiine Gader.
Jeg Aartusinde tilbageblader,
Da end ingen Folkehjordes Lov
Med fra Himlen steg med Skrift og Plov
Til Danubens strøifende Nomader.
Hvilket Dyb! Dets Maal Koner er!
Maale paa Guldkommenhedens Stige
Gleer vor Graastand fra Fornuftens Rige?
Frem i Tiden ligelangt jeg seer:
Dybt, som hiine for vort Blik undvige,
Sees vi engang af Daimoners Lige.

III.

D e n T r o e f a s t e.

Venſkab, Gavn og Elſkov troelos vender
 Sig mod Lykken i dens Middagsſtund;
 Selv ſaa ſtor ſom hele Jordens Rund,
 Hædernes Hymne Venneſuf ei kiender.
 Milde Haab! Din Purpurmorgen brænder
 Selv i Tungsinds og Erinneres Lund;
 Stjernebuen ligt, i Mørket kun
 Skionneſt ſig dit Himmelfixr antænder.
 O hvor yndig, med en Engels Roſt,
 Ved en Krands af Natſtjerner fager,
 Hvidſker du til Taalmod hiſt din Troſt:
 Hun til Modgangs Bue, uden Klager,
 Diet lofter og med jevnet Brøſt
 Stor ſom Niobe, hver Piiſ modtager.

IV.

Til min Genius.

Naar du Vingen om min Iffe staaer,
 Losnet ud af Tidens Kreds jeg springer,
 Egenvaldes Tryllescepter svinger

Dg ved Skiebne's brustne Urne staaer.

Hvad prophetisk reene Hierte spaaer
 Dg hvad Sagnet's Voldsharpe flinger,
 Meer end Sagn og Spaadom jeg fuldbringer

Rundt om mig til stolt-indbildte Kaar.
 Lad mig saa i evig Svimmel hænge!

Bind for evig under mine Fied
 Tidens Vølger med Arions Streng!

End indsvøb mig i Usynlighed,
 At ei Guderne af Avind slænge

Fordnen i min skionn're Verden ned!

T e m p e l h a l l e n.

Ved Indfarten i Brentafloden.

Scirende, i Orfner, Gumper, Heder,
 Orientens Ynfa! du fremdrog,
 Og med himmelsk Smil og Stemme slog
 Tigern Bildhed ved din Fod i Kieder.
 Siig, mon her Naturen sig bereder
 Atter til Triumphvei for dit Tog?
 Her hvor Kunsten ved sit Blomsteraag
 Den paa Tankens Straalebaner leder.
 Ja, din Tempelhalle reistes her!
 Olmer sig til Villeraader stikke,
 Medens Glodlasuren Tiljen er.
 Fæstligt naae fra Vile hen til Vile
 Druetieder; Efeus Væb som Tag
 Over mig udlukker Dug og Dag.

Ved en Amor af Mængs.

I den churfyrstlige dresdenske Samling af
Vastellstykker.

Hvilken Vellyst brænder Guden i!
 Kun Dione, ved Nyxos's Side
 Møder blivende til en Charide,
 Nykker den i Sukkemelodie.
 Lyst, til hvis forgudende Magie
 Skiebnen Nervers Dirren ei indvi'de,
 Kun som Drøm og Alnelie tør glide
 Fiern paa min Bevisstheds Rand forbi.
 Saa, Orphenssflungne! saa du brændte
 Da af Harmoniens Skjød du sprang
 Og til Liv og Vellyst Chaos tændte.
 Jordens Lyst din's Billed' kun fuldendte,
 Da med Væsners Hær, ved Stjerneflang,
 Hiin i Solens Straalefiede hang.

F r e d e n s r i g e t.

Fred paa Jorden og i Varmen

F r e d

Er den store, uopløste Gaade;

Enfelt Kraft og evig Almeenmaade,

Hvilken Kiende samler disse Led?

Mens jeg for mit Selv maae knæle ned,

Blodig Afgud, grusom Dyrker baade,

Vil Foreeningsdriften herligt raade,

Stømmende hen over Selvheds Bred.

Ja! til Former's Fredensrige iler

Denne Trang, som Jord og Tid forsmaaer,

Og med Alt i saligt Slægtskab staaer.

Hjst en evig Afredite smiler,

Og i Fred den indre Verden hviler

Medens Selvbefyring Harpen staaer.

VIII.

Tilfæls.

Ufulgt, vovsomt, over Ord og Ting,
 Tankeverdens Kronant, jeg sveier;
 Mængdens Trængsel under mig sig dreier
 Sig en Myggesky, i Leeg omkring.
 Svimmelende, ved Nidens første Ring
 Voldsomt jeg i Ligevægt mig veier,
 Sig Cometen, som kun ikke seier
 Af sin Vanes dristigt-skrevne Sving.
 Skal jeg, tør jeg vove at udsukke
 Hvad jeg var i Tausheds Helligdom?
 Gierne, af! jeg gierne vendte om.
 Gierne jeg for Riephest og for Dufke
 Min utrættelige Kunstnerstav,
 Af! og selv mit Ideal bortgav.

Erindring og Haab.

Tidt jeg giennem Mindets Skyggerige

Sukker efter hvadt jeg før besad,

Som om Vanden alt i Svaneqvad

Vilde til sit Fødeland bortvige.

Snart de Elskedes Phantomer stige

Før mit Blik, i yndig malet Råd,

Dog blant dem, fra Tusciernes Stad*,

Skrider seirende Diones Vige.

Gult paa Florents's Høie** leirer sig,

Arno's Bølge mod sit Udspring triller

O Theresa! før jeg glemmer dig!

Glette, Bierg og Hav fra dig mig stiller,

Derfor Døden blidt tilsmiler mig

Mens i Himlen jeg dit Billed' stiller.

X.

* Florents.

** De ere nemlig meget frugtbare.

Til Marchesi*.

Efter en blid Aria.

Mandens Hoied i din Himmelsang,
 Idealst med Moens Ynde stemmer,
 Som tverdygt Kion om Liber's Lemmer,
 Sig i yndig-blandet Omrids svang.
 Hvert et Hierte Nag og Tvivl og Trang,
 Overgivet til din Vellyd, glemmer:
 Harmonie hvert indre Oprør tæmmer,
 Stien som den der af din Barm udsprang.

M 3

Naar

* Denne hyperligste blant alle nu levende Castrater, overgaaer alle sine Kunstbeslægtede i Tonernes Styrke og Dybde. Hans Sang er derfor en idealst Blanding af Mandighed og Qvindelighed og kunde kaldes en akustisk Bacchus.

Naar i Venskab's Favn Saldagno* hviler
 Og hans Aand i Melodie bortfluer,
 Da det bærer giennem Væsners Rad:
 Ah! men Døden al sin Skræk bortsmiler,
 Og hver Bærende henstumret gad
 I Saldagnos søde Svaneqvad.

 XI.

* Il Conte di Saldagno er en af Marches-
 si's hældigste mimiske og musikalske Ud-
 førelser, især i Slutningsscenen, hvor
 han opgiver sin Aand i Sang.

F a p l e n .

I Mattens Glor, af Tausched ledet, ned
 Til Psyche Amor fra Olympen siger,
 Med navnlos Fryd hun til hans Varm sig
 smiger,

Med glæde-vogtende Uvidenhed.

Men Nysgjær snart om Rosenleiets Bred
 Forførende, lig Edens Slange, sniger:
 For Lampens Skin den Himmelske bortviger
 Og Blufærds skionne Charis følger med.

Borgiæves, Psyche! mindefuld du væder
 Dit Leiested, i Savnets Enkeslor

Henstirrende paa Flugtens tomme Spor.
 Gaa sngte, uden Gienkomst, Hiertets Glæder,
 Naar Videt med sin Taffel blandt dem træder
 Og giennemstraaler deres Glor og Giord.

V e d M i d n a t.

Sov, mens udfoldet Matten ruer
 Over Luft og Jord og Ocean!
 Sov, mens med Svøben ingen Khan,
 Og med Tordnen ingen Lama fuer!
 Under Fængslets skimmelfulde Buer,
 Lænket Misdaad, sov paa Helveds Rand!
 Sov, o strenge Straf, i Søvnens Land,
 Mens selv Samvid Lasten ikke truer!
 Modgangs Aand hist paa optegnet Blod
 Slumrer ogsaa, Hævnens dorste Luer,
 Misværts Meeldugurne ved sin Fod.
 Dnne Moder lig som bøiet fuer
 Godt inddykket Spædes skyldfri Fred,
 Seer paa Jorden milde Guddom ned.

Schack Staffeldt.

Frier Bisen.

Mel. Min Søn om du vil i Verden frem.

Min unge Ven, følg mine Raad
Med Glid.

Deel mellem Videnskab og Daad
Din Tid.

Sog blandt de Gode, blandt de Gjæve
For Fædrelandets Lær at leve.

At gjøre Dig Ære,
Det stedse bør være
Din Tid.

Naar een, som Mand, Du søger ud
 Til Liv,
 Og vil betro'e til faver Brud
 Dit Liv,
 Du jo forhal de Brudgomsdage,
 For tidligt bliver hun din Mage.
 Du hende bør kjende,
 For Du kalder hende
 Din Liv.

Der er saa tit en voksen Dreng,
 En Knekt,
 Som paa sit Noer i Brudeseng
 Gaar løs.
 Hans Elskovsdrift kan Guf forblinde,
 Han seer en Nymphe, en Gudinde;
 Snart Bladet sig drejer,
 Han seer kun, han ejer
 En Løs.

Naar

Naar hun af Elskov er endog
 Kogheed,
 Gaa gjør paa eengang hende dog
 Smæk vreed.
 Kun lad som hende Du foragter,
 Hun Dig som Deserteur betragter:
 Du snart da vil kjende,
 Hvad Nykker i hende
 Har Sted.

Om da i hende ingen Evig
 Der boer,
 Da bringer Du til sod Forlig
 Dit Noer.
 Hun Elskovs Krigspuds Dig tilgiver,
 Hun atter Din Tilbedte bliver.
 Den Glæde, al Trætte
 Gaa sodt at udslætte,
 Er stor.

Vær ikke alt for stolt af hvad
 Du seer.
 Du spørger 'altid, nok saa glad,
 Om meer.
 Men det, som varigst Dig behager,
 Som hende Kopper ei fratager,
 Som hende mest pryder,
 Forstand, Vid og Dyder
 Kun er.

Anvend Du kun paa Proverne
 Ei Nar.
 Til Von Du og en Kjæreste
 Da faaer,
 Som kan al Indighed forene,
 Og som ret er en skøn Helene;
 Da efter Dit Lykke
 Din højest Lykke
 Du naaer.

Tode.

L u d v i g o g M a r i a.

En Ballade.

Den ædle Kardorf* og hans ædle Hustru
tilegnet.

Blümchen der Freundschaft! blühe
du im Krantze,
der von Lieb' und häuslichen Glück gewunden,
eine seltne Blume, der Huld und Anmuth
freudig umschlinget.
Unter Vergißmeinnicht und stillen Weilchen
sollst du blühen und duften im Lebens Kranze
nie verwelkend, himlisch und sehr du zartes,
Blümchen der Freundschaft.

Ved Rchnitzes* skionne mændriffs Bred,
blandt Agrenes fornsvangre Bølge
i vidtstrakte Skoves bestiermende Savn,
hvor stigende Held og hvor vidtsignet Gavn
gaae troe i Arbeidsomheds Følge;
der

* Kongl. dansk Kammerherre og Godseier
i Mecklenborg—Schwerin.

** En lille Flod, som for en Deel er
Grænd:

Der vandrer — blant Glæder — et el-
skende Par,
der landlig Uffuldighed troner,
der spøgende Glutter i vennehuld Rad
omfrynge den Fader, den Moder saa glad,
og juble i frydfulde Toner.

Der svandt mine glædste, blideste Aar,
der svandt mine feireste Dage,
der saae jeg, at Jordflodens skionneste Held
fremstrømmer af huuslig Lyksaligheds Væld,
at Eden er end her tilbage:

Der saae jeg, at Dyden er tryllende blid,
at Livet ved Uffuld forskjønnest,
at Laalmed og Sagtmed er Menneskets
Fryd,

at Samlivets Glæde, dets smilende Fryd
blandt Tillid og Algtelse grønnes.

Der

Grandsækket imellem Mecklenborg og
Ewenst-Pommern og som siden ved Rib-
nig falder i Listersee.

Der fandt jeg en Havn i den brusende
 Storm,
 da Hjertet alt ængstelig bæved',
 der Unglingen Venkab og Agtelse fandt,
 der glemte han Stormen — hans Mismod
 forsvandt,
 ham Ædlingers Agtelse bæved'.

Naar Sygdom end stundom forfulgte
 hans Gied
 og Smerte omleired hans Hjerte,
 da Honning i Kummerens Bæger man gied'
 da Venkab og Blidhed mildt trostende led'
 og lindred hver Kummer — hver Smerte.

Med Raphaels Pensel Erindringer lvs
 de fremfarne Dage mig maler,
 en Rosentrands Straaler fra Billedet blid,
 og med hvert et Blik til den hensevndne
 Tid
 Erfiendtlighed højere taler.

Højt flammer den hellige — evige Ild —
 min luende Tak I modtage
 for tusinde Glæder — for smilende Lyk,
 for fremtryllet Haab — for deeltagende Trost,
 for Rindring i Smerternes Dage

O lod dog min Stemme med Elvssørens
 Røst
 frem skulde min Lovsang da bruse —
 dog svag, o men reen er mit Harpeslags Klang
 umærket som Bækken henrisler min Sang —
 kun Venskab og Dyd er min Muse.

Modtager da ventlig I Ædle min Sang!
 modtager de prunkløse Gaver
 mit Dffer er ringe — men velmeent det er,
 den simpleste Blomst laaner Venskab jo
 Bærd —
 den Arme han gier hvad han haver.

— Min Vandring — J veed det — va^r
 stundum saa mørk,
 snart Graven maaskee mig skal giemme: —
 o naar jeg da synker, som falmende Løv,
 naar længe jeg alt er henfaldet i Støv,
 end minde J Sangerens Stemme *.

Med

* Ikke lede den mørke Stemning, som
 hersker i ovenstaaende Linier til den
 Formodning; at jeg hører til hiin Klasse
 af svage Mennesker, som under feige
 uvirksomme Klager, bortslukke en Alder,
 der er Glædens og skyldfrie Nydelses
 Alder. — Men — nærværende Arbejde
 blev til paa en Tid, da jeg leed —
 leed haardt af en langvarig — smerte-
 tesuld Brystingdom — da Forhaabnin-
 ger, som havde ledsaget mig gjennem
 Ungdommens ind paa Manddommens
 Bane, som kastede et venligt Dagstjær
 over min kommende Vandring, plud-
 selig forsvandt, og efterlode mig inte
 uden — Stuffelse.

J. R.

*

*

*

Ved Narflodens skumhvide, fældfranske Bred
 et ældgammelt Bjergslot sig reiser;
 alt Narflodensølge med voldsomme Stød
 i Sekler mod Muren sig tordnende brød,
 dog end blant Ruiner det kneiser.

End levnede Tidens fortærende Haand
 blant nedstunkne Mure og Buer —
 et gammelt Kapel, som fra Muren udgaar,
 holdt skult mellem Hyller og Bedbend det staar
 og ud over Narfloden stuer.

Naar voldsomt mod Muren i Midnattens
 Stund
 de skumflædteølger sig bryde,
 naar Stormenes Luden med sydobbelst Brag,
 og harmfuldeølgehærs tordnende Slag
 i Klippernes Rister gienlyde;

Da

Da—stundum man seer fra det gamle Kapel
 en ængstelig Skygge fremstige;
 i Dødningedragt og med langsomme Trin,
 man seer den ved Nyemaanens uviste Stin
 sig ned imod Floden at snige.

Tre Gange den skuer til modsatte Bred
 og klager i Stormenes Susen,
 tre Gange den sukker og klager igjen —
 men Klager og Sukke i Stormen far hen
 og døer mellem Bølgernes Brusen.

Naar aarvaagne Hane med varslende Lyd
 den stigende Daggud forkynder,
 naar Morgenens hviler paa Klippernes Top,
 og dæmrende Halvlys i Dalen gaaer op,
 den Skygge tilbage sig skynder.

Fortæl — o min Sang! om den henfærne
Tid —

fortæl hvi den Skygge fremstiger,
og hvi den med ængstlige langsomme Trin,
i Liigdragt ved Nymaanens sparsomme Skin,
sig ned imod Flodbredde sniger.

Ei prægtfulde Marmor — ei straalende
Guld

mod-Glemsel vort Minde betrygger;
almægtig er Tiden — alt vorder dens Rov,
alt lyder Omverlingens evige Lov,
Dg Rigdom og Bælde er Skygger.

Thi der hvor nu vildefarne Vandrer omsonst
om Lye blant Ruinerne leder,
hvor Vedbend om nedfaldne Piller sig snoer
hvor Hyllen blant indsjunkne Hvalvinger
groer
og tungsindig Skygge udbreder;

der

Der tronedes Valter af Hohensteins Æt
 blant Forfædre Fyrster han talte.
 Af Sletternes Hyrder og Gjeldenes Mænd,
 titusinde Stridsmænd til Kampen drog hen,
 naar Valter til Ledingsfærd kaldte.

Og naar han med vajende Banner drog
 frem,
 da skjælvede alt for hans Vælde,
 naar Gjeldstrømmen liig han mod Gjender
 frembrød,
 da Slagtummel vældig som Torden gjenlød
 blant takkede, skovklædte Gjælde.

Men stolt var den Gamle — ubøjelig stolt,
 kun Glimmer og Pragt var' hans Glæder;
 ham Adel var mere end Fromhed og Dyd,
 hans greenfulde Stammetræ ene hans
 Fryd,
 og tre Sneje Åbner hans Hæder.

Den Gamle han havde en eneste Søn.
 Dog Ludvig ej Faderen ligned';
 som Leven var Ludvig højmodig og fjæk,
 var Voldsmands og frybende Riddingers
 Skæk,
 var rundt om af Gode velsigned.

Stærk Unglingen var som den kraftfulde
 Feg,
 der vældig med Nordvinden strider;
 men venlig, beskeden, indtagende, mild,
 som Hesperus naar den venlige Smil
 paa azurblaae Himmel fremskrider.

Paa hin Side Floden der stod og en Borg,
 dens Fier af Schottenborgs Stamme.
 Hans Berg den var liden — dens Grændser
 var smaa,
 men Armodens Taarer ej hvilte derpaa;
 ham Adel og Dyd var det samme.

Den

Den Retskafnes Boelig laae liden og lav
 omhvælvet af Egenes Skygge,
 men smilende Glæde og plettefrie Dyd,
 Samvittigheds Fred og Retskaffenheds Tryd
 der Paulun om Oldingen bygge.

Af Sonner og Døttre den Gamle kun har
 een eneste Datter tilbage.
 Maria var Faderens Tryd og hans Lyst,
 hun fremtrylled' Glæde og smilende Trost
 om Oldingens kraftløse Dage.

Som Rosen i Dalen fremblomstred den
 Moe,
 ømt fredet af faderligt Nje,
 blid smilede Fred, hvor den Hulde fremstod,
 Velsigneise spirede for hendes God,
 ved Siden gif Uskyld og Noje.

Hver Tanke, som vaagned' i skyldløst Sjel
 blev kunstsles fortolket af Læben,
 og Stemmen var venlig indtagende, blød,
 som Flojtens fortryllende Tonesald sød,
 som Harpens melodiske Bæven.

Dg. blændende hvid var den bølgende
 Barm
 som Alpernes snedækte Høje.
 Ukyldigheds Farve paa Kinderne laae,
 som Aftenens Stjerne paa Himmelens Blaae
 saa smilte det huldrige Dje

Ja, Fjøn var Maria — lig Morgenen, naar
 i Straaleglæds flædt den fremtræder,
 naar trint i dens venlige, dugfulde Sjed
 fremspire nyt Liv, og nye Styrke, nye Fred,
 og tallose vaagnende Glæder.

Men —

Men — og var hun god, var Elendiges
Trost

i Egnene rundt om saa vide;
naar Armoden jubled' med frydefuldt Sind,
da farvedes sagte den-Undiges Kind,
som Liljen ved Rosernes Side.

O! hvad er vel Ynde og Skjønhed og
Vid,

naar Dyden ei følger dem fjerlig;
som Rosen er Skjønhed — kun kort er dens
Værd,

og Vid er for Dvinden et tweeget Sværd; —
kun Dyden er evig og herlig.

Hver ^hYngling betragtet den Pige saa glad
med fyrrige, flammende Blikke,
halvudsrukke Gnist udi Oldingers Bryst
opflammed igjen og dem vakte til Lyst;
Maria forstod dem dog ikke.

Thi Pigen og Ludvig fra Barndommens Aar
 fremvørende deelte hver Glæde;
 hver Morgen, som steg — og hver Aften, som
 svandt,
 end fastere — tæftere Hjerterne bandt
 med Elfskovs og Agtelses Kjæde.

O hvorfor er Kjerlighed ellers en Glød,
 som Sandserne oftest antænder;
 ej Agtelse aander til Flammerne mild,
 ej Tillid bevogter den hellige Ild,
 og derfor saa stakket den brænder.

Med flammende Dje — med elskende Varm
 for Gaderen Ludvig fremtræder:
 “O Gader! o giv mig Maria til Liv,
 da skal vi forsøde — forskjønne dit Liv,
 og trint om dig fremtrykke Glæder.”

Morf

Mork svarer den Gamle: "Din Adel, din
Byrd

din Stamme du glemmer tilviffe."

Højt banker hans stolte, hovmodige Varm,
og rundt om hans Nafn sig lejrede Harm,
som Ilveir om Bjergenes Isse.

En Schottenborg? Siig mig, hvor næv-
nes han vel;

Nej! medens min Arm sig kan røre —
jeg sværger ved Himlens almagtige Gud!
du aldrig — nej aldrig Maria som Brud
i Hohensteins Borg skal hjemføre.

Dog — Kjerlighed ligner en brusende
Strøm,

hvis Vælde en Dæmning indFrænker,
den stormer, og stiger, og stormer igien
til Dæmningen styrter, vildt bruser den hen,
og haaner afmagtige Frænker.

Langt

Pangt. nede ved Narflodens Kyststrandste
Bred

i Lye af de favnende Gege,
der boed' en Gisser — hans Hytte var lav —
nødterftige Næring ham Narfloden gav,
skjönt ofte hans Kræfter ham svege.

Da Midnatten vandred' paa slumrende
Jord,

og favnet af Sønnen Alt hvilte,
da Ludvig saa sagte fra Borgen steeg ned,
med lette, med snare, med varsomme Gied
til Gisserens Hytte han iilte.

“Hvem banker saa sildig, jeg lukker
ej op,

jeg natlige Vandrer ej hover.”

“Hvad Gamle! du kjender ej mere min Røst,
du kaldte dog Ludvig saa ofte din Trost,
løs Baaden! og sæt mig hist over.”

Glad

Glad løste den Gamle den vippende Baad,
fast laae den ved Træstammen bunden.

Glad laante ham Ludvig sin kraftfulde Arm,
thi længselfuld banked' hans fjerlige Barm;
ham ventede Pigen i Lunden,

Dg ilende Baaden snart op og snart ned
blandt krusede Smaabelger glider,
forsølvet af Maanen de rulle saa let,
de snoe deres Solbrand saa venlig, saa tæt
om Baadens de hvælvede Sider.

Rast Ludvig mod Bredden — med kraftfulde
Arm

den bugnende Forstavn fremtvinger,
tæt glider den ind under skovflædte Rand.
Til elskede Pige han iler i Land
paa haabesuld Kjerligheds Vinger.

Saa

Saa salig de iilte hinanden i Arm,
 og hvilede Hjerter mod Hjerter;
 de hvidskede sagte de Elskende Toe
 de svore hinanden ubrødelig Troe,
 de glemte hver truende Smerte.

Saa henglede en Time, saa henglede tre
 ved Glædens og Kjerlighed's Side,
 'de tusinde Planer for Fremtiden laae,
 Kjerlighed's magiske Huuspeil de saae,
 saa venlig de Dage henglide.

Hvo skildrer vel Kjerlighed's salige Held,
 naar Uskyld forædler dens Glæde,
 den løser hver uædel Lidenfæbs Baand,
 den lutttrer vor Sjel — og den højner vor
 Aand,
 og Halvguder liig vi fremtræde.

Dog —

Dag — klarere Nattens det soluhvide Lys
 paa Himmels Hvælving alt brænder,
 og svøbt udi Dæmring et purpurrodt Skjær
 den fjerneste, høieste Klippetop bær;
 thi Morgnen sin Fakkell antænder.

“Af Ludvig — min Ludvig — o skynd dig
 nu bort
 alt Morgenens Stjerne fremiler.”

“O! lad den kun stige, det hindrer jo ej,
 den lyser saa venlig paa Kjerlighed's Vej
 og ned til min Vandring den smiler.”

“Hør Ludvig! hør Hanernes varslende
 Lyd,
 see! Skumringens Skygge bortviger;
 og enkelte Rærker med hvirvlende Slag
 alt hilse den unge, den nyefødte Dag,
 der purpurflødt hiffet fremstiger.”

“Jeg

"Jeg agter ej Hanernes varslende Lyd
 jeg seer ej hvor Lærkerne flige;
 jeg trykker Marie tæt op til min Barm,
 og saa er Naturen trint om mig kun arm,
 saa tænker jeg ene min Pige."

"Men Ludvig! hvad pusler i Huulvejen
 hist,
 hvad rasler blandt løvfaldne Blade?
 Alt aarvaagne Landmand forlader sit Hjem,
 og skrider til Arbeid paa Algeren frem,
 min Ludvig! du maae mig forlade."

"Farvel da Marie! mit Haab og mit
 Held!
 naar Solen i Vesten er svunden,
 naar Natten indhyller de Elskendes Fjed,
 da iler jeg atter til Flodbredde ned —
 var sneglscene Dag dog henrunden."

Nu Fiskeren sætter med Baaden fra Land,
Marie med Djet den følger.

Hun sukker: Guds Moder beskyt dog min
Ven,

og før mig ham uskadt tilbage igjen
paa Flodens de vuggende Bølger."

Med Djet hun fulgte sin elskede Ven,
nu svandt han i blaalige Fjerne.

Hun vandrede hiemad med zittrende Fod',
og da hun i Lunden ved Schottenborg stod,
da fluktes den sildigste Stjerne.

Naar hvislende Slangar fra Isfumleste
Braae

spraglede Bugter fremstige,
da stiger Förræderen lumskelig frem,
en Snigmorder liig — fra det natlige Hjem
for skyldløse Fryd at besvige.

En Ridderisvend, Unglingen tugted' engang
 for Udaad med retfærdig Harme,
 bevogtede Ludvig med spejdende Blik
 og iilte — da Kundskab om Mødet han fik,
 for Valter at røbe den Arme.

Dg længe før Golen i Havet sank ned,
 før Aftenens Lys var oprunden,
 laae Fiskeren bunden i dybeste Jord
 hver Oglen blant Gravidamp i Fængselnat
 boer;
 og Baaden var ganske forsvunden.

For Elskov den flammende Daggud saa
 seent
 sin straalende Bane fuldender —
 end Fjeldet staar svøbt ndi skionnestte Guld,
 end Dalen af Lys og af Gnde er fuld,
 end sysele arbejdende Hænder.

Etlig

“Stiig snart af dit Leie du natlige Lyd!
 din Solvglands du venlig udbrede;
 o Nat! du de Elskendes kjerlige Ven,
 bred sagte dit Glor over Skabningen hen,
 skjul lykkelig Kjerligheds Glæde.”

Nu Granernes Toppe alt purpurrod'
 staae

blant Fjervenes Grene det luer.
 Hjem vandrer den Hyrde bag græssende Hjord,
 hjem iler den Landmand fra dyrkede Jord,
 froe Qvinden den Kommende stuer.

Det flammer i Vesten. Mod' synkende
 Soel

staae Hohensteins Tage blodrode,
 vidt Taarnenes Skygge i Dalen udgaaer.
 Men længselfuld Ludvig paa Vagtaarnet
 staaer
 og dvæler den Midnat i Møde.

Nu Floden den damper blant Bjergene
hen,

og Dampen liig Solstøjer svæver,
nu Dæmringen synker i Dalene ned —
nu alting er savnet af Røe og af Fred;
men — Ynglingens Barm er saa snever.

Da Bægteren brummed' midnatlige
Gang

da Ludvig sin Vandring begyndte.
Men Natuglens Luden — og Ravnens Skrig
de varsled' Ulykke — de varslede Liig,
de tusindfold Jammer forkyndte.

Men Ludvig han hører ei Ravnens Skrig,
han hør ei at Natuglen flynker.
Et Uvej fra Sonden paa Himlen drog op
alt hviler det ravnsort paa Bjergenes Top;
nu ned over Dalen det synker.

Besirernes Visten blev hylende Storm,
 der Egenes Toppe nedkaster,
 den venlige Maane og Stjernerne sly
 bag Midnattens sorteste, tykkeste Sky —
 til Hytten dog Ynglingen haster.

Han er der. Han ligger blant Stormenes
 Stød.

"Hvad klager hvor Stormen den bruser?"
 Saa klager den Sugl, som blev ene igjen,
 naar Jægerens Lynild nedfældte dens Ven,
 saa Høststjern blant Løvfaldet suser.

Højt klagede Gisserens Kone og Børn:
 "Hvo frelser os Arme af Trængsel?
 vor Fader han sukker paa halvraadent
 Straae,
 blant Oglernes Hvislen i mørkeste Draae
 af Hohensteins dybeste Trængsel."

“Vær roelig I Arme! o standser Jer
Graad!

Jer Fader jeg atter Jer skjænker;
jeg afværger Hungerens truende Død,
jeg lindrer Jer Jammer — jeg letter hans
Nød,
jeg løser hans trykkende Bænker.”

Saa skaber han Haab i de Ængstedes
Barm;

hver Hindring hans Elfskov opluer;
raff stormer han let over Fjeldflinten ned —
nu staaer han ved Flodens den skumflødte Bred-
men — ingensteds Baaden han skuer,

“O Fader! ei standser du Kierligheds Løb,
jeg trodser hver Hindring jeg møder,
jeg trodser selv Stormen og Floden saa vild,
hist venter mig Kierligheds tryllende Smil,
der venlig hver Møje forsøder.”

“Jeg

"Jeg agter ej Stormenes hylende Brag,
 ej Vølgernes skummende Harme;
 i Barmen er Kjerlighed Styrke og Mod,
 jeg svømmed' jo tit over brusende Flod
 med stærke, med kraftfulde Arme."

Ud styrter han. Vølgernes voldsomme
 Magt
 tilbage den skjæpende Snyger.
 Tre Gange han strider mod Flodbredde'n hen,
 tre Gange han kastes tilbage igien,
 og skjules af rullende Dwyger.

Men — zittrende Gienfkin fra Slottets
 Kapell
 for Ludvig paa Vølgen sig brøde! —
 ham syntes at oplyst med Lamper det var,
 som naar man et Liig ned i Hvalvingen bar,
 og Messe der læstes for Døde.

"O al gode Himmel! Du 'vogte min
 Ven,
 dit fjerlige Die ham følge
 hans Stavn gjennem skummende Vandbierge
 led,
 at Stormenes Vælde ej slynger ham ned
 i brusende oprørte Bølge."

Nu Uroe og Angest og stigende Frygt
 end længere frem hende jage.
 "Af Ludvig — min Ludvig! og kom du dog ej,
 o! gid dog min Elskte fra farlige Vej
 forsigtigen vendte tilbage." —

Med Fuer hun over den mørkladne Strøm,
 ned over de fraadende Dynger.
 Paa eengang som naglet til Jorden hun
 stod:
 "Almægtige Himmel! du styrke mit Mod,
 et Liig mellem Bølgerne gønger."

Nu kaster en Bølge det nærmere ind,
 en anden mod Landet det flynger;
 Marie udstøder et jammerfuldt Skrig,
 brat-styrter hun hen over Unglingens Liig,
 og tæt til hans Hjerte sig flynger.

Da Solen fremsteeg, man den blegnende
 fandt,
 Hvo måler vel Faderens Jammer?
 den hulde Marie kun faa Dage leed,
 da tav hendes Klage, da gik hun til Fred;
 "Jeg sønner", hun døende stammer.

Som Rosen den blomstrer og spreder sin
 Duft
 blant Grave og skumle Ruiner:
 saa blomstrer og Kierlighed trofast og blid,
 i Modgangens Midnat, i Kummerens
 Tid,
 naar Trængsel udrustet fremtræder.

Da Hohenstein modtog sin livløse Søn,
han streed med unævnelig Smerte.

“Ha Stoltthed! nu saaer du din billige Løn,
nu barnløs jeg staaer — o jeg dræbte min

Søn,

og knuste hans kierlige Hjerte.”

Saa jamrer den Gamle, med zittrende

Haand

det grædende Dje han dækker.

Nu læses der Messe for henfarne Sjæl,
og Legemet ned udi Slottets Capel
til fredsomme Hvile man lægger.

Huun Skygge er Ludvig, — i Midnattens

Stund

han frem blant Ruinerne stiger,
i Dødningedragt og med langsomme Trin
han sagte ved Nyemaanens ubisse Skin
sig ned mod Flodbredden sniger.

Han

Han længselsfuld kuer paa hiin Side
 hen,
 "Maria!" saa lyder hans Klage;
 Naar Matten den haster til Skyggernes
 Hjem,
 og Morgenen stiger blant Bjergene frem,
 han skynder sig hastig tilbage.

J. Rehling.

S a n g.

paa den 28de Januar 1802.

Krigen buldred': Glæden veeg;
 Sværdet lod de Hovmod's Daarer;
 Klageraab mod Himlen steg',
 af! i Damp af Blod og Taarer.

C h o r.

Kinder ikke meer, I Taarer.
 paa de Faldnes Laurbær ned!
 Wiisdom binder Hovmod's Daarer;
 Jorden aander: der er Fred!

See

* Lempet efter Melodien til „I, som nyde
 Druens Blod“ o. s. v., og afslutningen i
 Anledning af Kronprindsens Fødselsdag
 paa Concerterne i Fredericia og Veile.

Se den med sin Oftegræn,
 skue dens Aasyns Morgenrøde!
 Tryk paa Heltens Bantasteen
 smiler den vor Jord imøde.

C h o r.

O! saa gaf den huldt imøde,
 hver sin Broders hulde Ven!
 Jorden ikke meer skal bløde:
 Glæden spirer op igien.

Fro hver Moder stridvant Søn
 seer i Fredens Hegn at gavne,
 seer blufærdig Datter skion
 sæbnet Brudgom trygt omfavne.

C h o r.

Al Guds Skabning sig omfavne,
 Olding, Ungling, Vio og Brud!
 I Samdrægtighed at gavne,
 dertil fik vi Liv af Gud.

Dydens Yngling, Fredens Ven
 Bærgtet i sin Haand udstrakte:
 o! han vandt os Ro igien:
 Freden Gegefrands ham rafte.

C h o r.

Jubler ham, som Freden-rafte
 Borgerdaads den fagre Strands!
 F r e d e r i k sin Arm udstrakte:
 Fienden giøs ved Sværdets Glands.

Livets Kilde, Fredens Væld,
 du som Himlens Fred bereder!
 du gienfødte Jordens Held,
 du gienfødte Saligheder.

C h o r.

Priis for alle Saligheder!
 Priis, fordi du gav os Fred!
 Gud, som idelt Godt udbreder,
 lad den evig vare ved!

Haste.

 Ind=

Ved

Kammerherre C. H. Adeler's Grav.

Fred om Graven, hvor han hviler,
han, som ædle Skarer nys var fiær!
Uro voxer ei, hvor Døden smiler:
Fred med ham, som blunder her!

Vel skal Armod vride Hænder,
hvor han lagde, tret, sin skjøre Stav;
vel skal trosløs Enke, Venner, Frænder
jamre sig ved denne Grav;

Vel, omsonst skal Gliden lede
om den Arm, der favned' den med Lyst;
vel skal Venskab ikke meer tilbede
fælleds Guddom ved hans Bryst;

Ved

Vel skal Danmark, naar det skionner,
 hvad det slutter i sin Modersavn,
 nævne ham blant ædle, tabte Sonner,
 og bekrandse Sonnens Navn: —

O! men han har endt sin Møie;
 Alvind selv er stum ved Gravens Mand:
 Kun for Blændværk luffed' sig hans Dø,
 aabnedes i Lysets Land.

Blændværk har kun Døblifke:
 Lyset straal'er paa en Evighed;
 derfor, Ud' Lers Venner, sørger ikke
 ved den Lyffeliges Fred!

See, fra Kummer, som fra Glæde,
 see, fra Vintrens Is og Vaarens Løn,
 Livets Gang vi alle, alle træde
 for at løses op til — Støv.

O! men dette Støv Alfader
 renser i sin egen Guddoms Haand,
 og til Salighedens Myriader
 løfter Kiærlighed dets Aand.

Rinder blidt, i hede Taarer,
 Fun af Tak, og ei af Smerte, ned!
 Det er Gud, som blot af Dinhed saarer,
 Gud der skabte Gravens Fred.

Haste.

Frø.

Fragment

af et Brev

til

Lieutenant Willemoes

Odense, d. 29. Septbr. 1802.

Reis bort, mit lille Brev til Middelhavets
Egne,

fæg efter Willemoes, opsig ham allevegne,
og lad ei af, for du paa stærren Strand
har funden denne danske Mand.

Naar du har funden ham, saa hils ham
smukt fra Tjen,

der fødte ham til Frigens Lyn,
og saae sig moderhædret ved den Torden,
han lynte med i Norden.

Hils ham fra hele Danien
 og fra hver Ven,
 han har af Navn
 og Gavn
 saavel i Ejen som Kiøbenhavn;
 Dernæst saa sagte Iyt
 og mærk om han vil høre Nyt.
 Hvis saa — saa glo ham lidt Beskeed
 om et og andet, som du veed.
 Thi dette troer jeg vel,
 at selv den mindste Bagatel
 fornøier dog den fjerne Mand,
 naar det er fra hans Fødeland.
 Fortæl ham da, at jeg ei l'Hombre spiller,
 at Ingen flere Penge fra mig piller;
 men at jeg dog, naar han tilbagekommer,
 hvad enten næste eller anden Sommer,
 skal spille det med ham, ei for at vinde,
 men for at Tiden kan desbedre rinde.
 Dog maae jeg have en Gudinde,
 (en Dannekvinde),

om nogenstinde
 jeg mere spille skal
 i denne Jordens Dal —
 forstaae mig vel, ei til min Skone,
 men for mig blot med Held at krone,
 og for at det saa sagte hedde kan:
 jeg spiller hendes Kort — saa gaaer det an.
 Fortæl ham og i Herrens Navn,
 at Wedel reiser snart til Kiøbenhavn;
 at til November bliver Skolen nye
 i denne Bye;
 at Niels i Skolen kommen er
 og at vi har et deiligt Sommerveir.
 Fortæl ham, man har spaaet om Verdens

Ende,

men at jeg besuagtet kiøbte Brænde,
 og at jeg nu,
 (kom vel ihu,
 at Dommедagen er forbi
 og Jorden altsaa hvit og fri),
 skal snarlig Brug af Brændet gjøre;

dog nu har han for Kulden intet Øre,
 men lider som igien desmere Hede:
 det lille Øyr! hvor maae han nu ei svæde!
 Imidlertid du sagtens snakke kan
 til ham, iblandt, om Nordens kolde Land,
 at Norden ei af ham skal blive glemt
 og han for sydlig tankestemt,
 Ved ham saa hielp til at tugte Hine lidt,
 hvis Fordringer gaac alt for vidt —
 og bed ham sige dem, at Gloor' end Bonaparte
 kan dem med Herrens Sværd opvarte.
 Ved ham tilsidst at tænke paa den Ven,
 der sender dig til Middelhavet hen.

A. Jørgensen.

Ved

~~~~~

Ved Cathrine Preislers Grav.

—

O Menneske! Dig denne Gravheil-sære:
 Al Jordens Glands forsvinder som et Blund!
 Her slumrer Armods Ven og Scenens Ære,
 Her slumrer Danmarks Preisler! — Stø-
 er hun!

Her slumrer hun, hvis Smil var Folkets
 Glæde,

Og ved hvis Kummer tit dets Taarer faldt;
 Ved hendes Urne tvende Muser græde;
 Hun være hædret! hendes Hvile sød!

N. T. Bruun.

—

~~~~~

En Fader til sin Datter.
paa hendes Bryllupsdag.

—

Min elskte Datter! nye Pligter falde
Dig fra Din Faders, Moders' varme Favn;
Eung vilde vores Afskedstime falde,
Hvis den forkyndte os et evig Savn;
Men nej! jeg deler kun min Datters Hierte
Med den jeg valgde til min Ven, min Son;
End fælleds være skal vor Fryd, vor Smerte;
Jeg i Din Omhed finde vil min Pøn.
Gaae da fra Faderens til Mandens Arme,
Ledtaget af Din Slægts Velsignelser.
O, elsk mig stedse med Din fordums Varme!
Vær altid Dyden og dens Venner fier!

N. T. Bruun.

—

Ar og Blomster.

I.

Til Gallia.

Stor i Stort vil du være, o Gallia! Dron-
ning for Smaating?

Stor du kun var i Smaat, Jerne for Syd
og for Nord!

Ædlere, stifte din Naboe Love og blomstren-
de Stater,

Du i Europas Haar flette den pruden-
de Krands.

II.

Til Britterne.

Krigens Lynild omsonst, o Britter! mod

Eder sig tænder,

Ehi Neptun om jer De, slaaer sin betryggende

de Favn:

Kun for den lavere Krig med Pils og med

Gfytte I ræddes.

Mens det larmende Torv, Kræmmern!

Valpladsen er.

III.

III.

G r æ f e r n e .

Saligt jeg priser det Folk, hvis Gude for-
 skønnede Jorden,

Dg hvis barnlige Fryd seirede over dens
 Skræk:

Guderne loffedes ned i Skove og Dale og
 Floder,

Dg den forundrede Død Kiulede sig i et Kys.

IV.

Til Bonapartes Genealog.

Uner du søger til ham i Glemsels forstyrrede Rige,

Og fra den gnavendeOrm frelser de levende Træk —

Daare! veed du da ei, at, store Gierningers Fader,

Han ei paa Uners Flok, men at den følger paa ham?

V.

Under Moreau's Billede.

Tvefold Hæder den Helt, som Hæder fortjener og afslaaer,

Tvefold seirede han: uden og inden for sig.

VI.

VI.

Bed Bonapartes Billede.

Ikke jeg pover at domme, dog siger en Røst
 i mit Indre,
 At det Ypperste er Højhed og Jevnhed i Tæt.

VII.

Demokratierne.

Lig Pyramider, som man paa Spidsen vo-
 ved' at stille,
 Demokratierne nys, bagvendte Stater,
 man saae.

VIII.

VIII.

Indskrift paa en Teg.

Hundrede Gange jeg alt mit Lov paa Jord-
floden fæstet,

Trende Slægter jeg saae vorde og døe ved
min Rod;

Paa min susende Top Begeistringens troner
i Storme,

Ved min mossede Rod sidder Betragtning-
en taus;

Hellig min Skyggekreds er, Naturen til
Tempel den hvælved,

Her er din Afgang, o Væn! her er dit
Alter, o Taf!

IX.

Styrende Skiebne, Børn.

Styrende Skiebne, jeg ei om Dnskers Op-
fyldelse beder,

Lykkelig er jeg, hvis du mildt vil berøve
mig dem.

X.

Det sande Bærd.

Lykken er dybt i vor Barm og ikke i Liden-
nes Gaver,

Kongen vaager med Sorg, Liggeren sover
i Fred:

Sæt du Tingenes Priis og lad dig af dem ei
vurdere,

Da er du rig ved dig selv, fiender, lig
Guder, ei Trang.

XI.

Til en Bønmotfæmmer.

Bittig du være vil? Vær god og nøiet for-
 inden,
 Ellers din Bittighed bliver til Dølstik og
 Gift.

XII.

Den Lykkelige.

Lykkelig priser jeg den, som siger til Dagen,
 der svinder:
 Stiig i Østen paa nye, som du i Vesten
 gaaer ned!
 Schack Staffeldt.

Register.

N. E. Bruun, Literatus.

Side.

Bed Cathrine Preislers Grav = 231.

En Fader til sin Datter, paa hendes
Bryllupsdag = = 232.

Peter Horrebom Haste.

Lold-Inspecteur i Middelfart.

Gang, paa den 28 Januar 1802. 221.

Bed Kammerherre E. H. Adlers Grav 224.

Johan Christian Hedegaard.

Secrétaire og Guldmægtig i Generalitets-
og Commissariats-Collegiet.

Efterlignelse af Virgils Æneide, fjer-
de Bog = = 96.

Andreas Jørgensen.
Tradslateur i Odense.

Fragment af et Brev til Lieutenant
Vilemoes 227.

Otto Horrebom.
Vicedefanus ved det Kongelige Kommunitet.

Munken i Celler 24.
De tre Rivaler, en Fortælling i fem
Sange 31.

Gottsche Hans Dissen, Professor
og Notarius Publicus i Kjøbenhavn.

Til E. D. B. Nytaarsdagen 1798 160.
Til E. D. B. i et Exemplar af mine
Poesier 161.
Til en ung Autor 163.
Paa Kilden i Frideriksberg-Hønge
Under H. W. Hauchs Billede 164.
En Følelse ved Bernstorffs Grav
Nytaarsgæste til J. K. Høst 165.
Til S. A. D., da hun gav Høst sit Ja 166.
Til en Veninde, med Knudsens Sam-
ling af Høstidsange 167.
Guldarket 168.
Digtersalighed 169.
I Elise Høllings Stambog 170.

Johan Nehling, Litteratus.
Ludvig og Maria, en Ballade 189.

Schack von Staffeldt.
Kammerjunker og Assessor i Oekonomie-
og Commerce-Collegiet

Ode til Harmonien	=	1.
Til Harmonien	"	10.
Englene i Hytten	"	13.
Brylluppet	"	18.
Erindringer	"	79.
Til Hjertet	"	87.
Sang	"	94.
Paa et afdødt Samlingssted	"	154.
Natlig Fæst	"	157.

Sonnetter:

Genierne	=	172.
Ved Staden Wiens Besøelse fra Galli-		
zin Bierget	"	173.
Den Trofaste	"	174.
Til min Genius	"	175.
Tempelhallen ved Indsættelsen i Brenta-		
floden	"	176.
Ved en Amor af Mængs	"	177.
Fredensriget	"	178.
Tilskaaelsen	"	179.
Erindring og Haab	"	180.
Til Marchesi	"	181.
Faklen	"	183.
Ved Midnat	"	184.

Ur og Blomster

Til Gallia	"	233.
Til Britterne	"	234.
Grækerne	"	235.

Til Bonapartes Genealog	"	236.
Under Moraus's Billede	"	"
Bed Bonapartes Billede	"	237.
Democratierne	"	"
Indskrift paa en Teg	"	238.
Hou	"	239.
Det sande Værd	"	"
Til en Bonmotframmer	"	240.
Den lykkelige	"	"

Johan Clemens Lode.
 Professor og Doctor Medicinæ ved Kjøben-
 havns Universitet.

Frier-Visen	"	"	185.
-------------	---	---	------

